

ТРАВЕНЬ

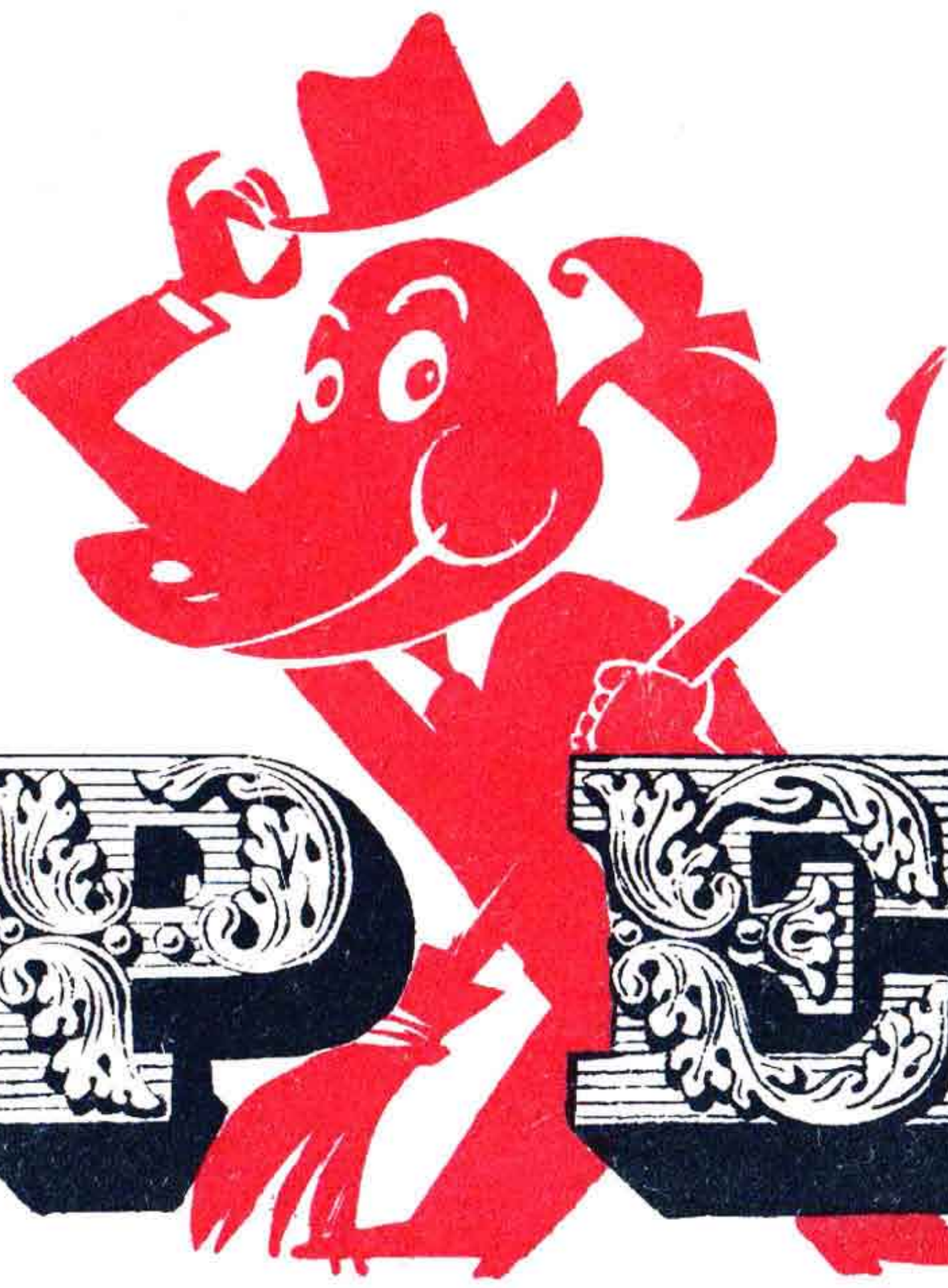
1973

Київ

Рік видання 47-й

№ 9 (907)

Ціна номера 12 коп.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Деякі будівельні організації республіки допускають багато браку в роботі. Наприклад, на Оболонському житловому масиві (Київ) ще наприкінці минулого року державна комісія прийняла кілька будинків, але їх довго не могли заселити, бо дістатися до цих будинків навіть на всюдиході неможливо. Нема під'їзних шляхів, мало не на кожному кроці — гори будівельного сміття, баюри, грязюка. Одне слово, куди не кинь, то й клин!

— Будівельники не прибрали сміття, так ми до будинку підземний перехід зробили.

— Як нам із вами змагатися? У нас же й землі пісні, і дощі не рясні.

МЕХАНІЗМАМ — ЗЕЛЕНУ ВУЛИЦЮ!

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА область. (Кор. ТАП). Повну механізацію збирання груш, яблук та кісточкових культур запроваджено у радгоспі «Родина» Криворізького району. Як тільки вони дозріють, у сад заганяють бульдозер, який вивертає дерева з корінням і стягує їх до балки. Торік у такий спосіб

збрали фрукти на 120-гектарній ділянці. Завдяки механізації набагато зросла продуктивність праці, відпала потреба у садових бригадах, що обіцяє радгоспній касі чималу економію. Єдиний недолік полягає в тому, що доведеться довго чекати, поки підоспіє другий урожай.

Телеграфічне гентство ПЕРЦЯ

НЕЗАБУТНІЙ ГОЛОС

Львівська область. (Кор. ТАП). На сцені клубу села Пацьковичі (Старосамбірський район) прозвучав чарівний голос Б. П. Павелка — голови виконкому Пацьковичької сільради.

— Відремонтуємо клуб! — під гучні оплески всього залу проголосив він. Підшунаємо кваліфікованого працівника на посаду завідуючого. Дондаємо всіх зусиль, щоб поживити роботу клубних гуртнів!

Було це рік тому. І хоч відтоді нічого не змінилось, а того, як приємно звучав голос т. Павелка, тут іще й досі забути не можуть.

ЩЕ ОДНА ЗАГАДКА ПРИРОДИ

Чернігівська область. (Кор. ТАП). Загадкове явище природи щоденно спостерігають мешканці села Катеринівки Бобровицького району: коли у небі світить сонце, то і в хатах колгоспників електричні лампочки світяться; коли ж сонце заходить і надворі стає темно, то й лампочки в усьому селі гаснуть.

Цікаво, що навіть керівники Козелецького РЕМ (район електромереж), які постачають цьому селу електроенергію, — і ті не можуть розгадати причини цього таємничого явища.

Коза на драбині

БАЙКА

На теплому осонні біля муру Нову драбину вгледіла Коза, Високу та гнучку, немов лоза, І радісно замекала іздуру.

— Нарешті щастя випало в житті: Он на якій я буду висоті!.. Промекала і (рада — без ума!) Сtribнула на щабель, на другий... п'ятий... Ось-ось би й перемогу святкувати, Та посковзнулась... і Кози — нема.

...Що ж, перед тим, як дертися увись, На ратиці свої хоч подивись!

Микола ДАНЬКО

Він нерішуче зупинився біля чайної і тільки-но зібрався взятися за дверну ручку, як я привітався.

— Це ви — Злісний Прогульник?

— Так, — із викликом відповів він.

— Значить, не помилився, — зрадів я і захоплено подивився на нього.

Спершу він отетерів. Та коли я запропонував разом поспідати, він, здається, повірив у щирість моїх почуттів.

— А хоч пиво буде? — поцікавився Прогульник.

— Скільки завгодно, — запевнив я.

Після сніданку нас уже з нетерпінням чекала громадськість. Його засипали квітами. Його обнімали і цілували. Домогосподарки піднесли йому велетенський пиріг із полуничним варенням. А ветерани гуртка «Умілі руки» зв'язали йому шкарпетки і лижну шапочку.

Розчулений Прогульник запевнив присутніх, що глибоко зворушений.

— Присягаюся, — мовив він, — що й надалі регулярно не ходитиму на роботу.

Грім оплесків обірвав його промову.

На закінчення бурхливої зустрічі було зачитано вітальні телеграми з усіх усюд, де Злісному Прогульнику зичили здоров'я, радості, бадьорості та успіхів у особистому житті.

— Цей день для мене незабутній! — сказав Прогульник на прощання. — Досі мене на заводі тільки лаяли за прогули, догани оголошували, попереджали і застерігали. А ви зуміли заглянути в душу...

— Так, — погодився я. — Для свого підприємства ви просто порушник дисципліни. А ми, споживачі, інакше дивимося на вас. Чим менше ви працюватимете, тим менше продукції випустить Васильківський завод холодильників. Отже, менше браку одержать споживачі.

* * *

Не наважуємося стверджувати, що саме такий метод боротьби з браком—універсальний. Але, хочеш не хочеш, доводиться експериментувати. Регулярно ми одержуємо десятки листів, у яких читачі скаржаться на погану якість холодильників «Кристал». Тільки остання пошта принесла такі скарги від К. С. Нечаєва з Кіровоградської області, М. А. Куш з Полтавської, К. Т. Михняка та В. Д. Мусіна з Київської, О. М. Панкратенкова з Хмельницької, Л. Т. Мазура з Миколаївської, Т. Ф. Масловського з Харківської, Ю. Ф. Леднея з Дніпропетровської, Є. С. Прасолова з Чернігівської. Гортали ми ці листи і думали: що ж його зробити таке, щоб холодильник «Кристал» не завдавав людям стільки неприємностей? Ці «Кристали» вже безліч разів бракувала інспекція по якості, торгівля неодноразово повертала їх назад на підприємство, «Перець» чимало матеріалів присвятив продукції Васильківського заводу холодильників.

Отже, відомі методи боротьби з бракоробством випробувані. Треба шукати нових...

Ю. ПРОКОПЕНКО.

— Що це ви, бабуся, дитині хрестик чіпляєте? Засміють...

— А ми його піонерським галстуком прикриємо.

...новосілля у одного з робітників Янцівського гранітного кар'єру (Вільнянський район Запорізької області). Відкорковуючи пляшку шампанського, робітник висловив своє захоплення продукцією виноробів:

— Шість років минуло з того часу, як наше підприємство звело перший поверх 14-квартирного будинку, а я, готуючись до скорого новосілля, купив оце шампанське. І, уявіть, за цей час лишилася тільки половина поверху (доші і вітри зруйнували), а шампанське — ніби сьогодні куплене.

...черговий автопробіг на машинах Харківського автопідприємства 20661. Во на перших же кілометрах частина машин безнадійно

загальмувала. Досвідчені експерти констатували: зупинилися саме ті машини, які напередодні капітально відремонтував Олександрійський авторемзавод.

...місячник культурного обслуговування в магазині на вулиці Олега Кошового м. В.-Дніпровського на Дніпропетровщині. А не відбувся тому, що магазин той — це поки що лише дві стіни, зведені десять років тому.

...кіносеанс на хуторі Довжик на Чернігівщині. Бо кіномеханік С. Сергієнко до того напився, що спромігся лише попередити глядачів, які зібралися у залі: «Кіна не буде».

ДЕ, ЩО, КОЛИ НЕ ВІДБУЛОСЯ

Дали перцю!

Директор Новосавицького психоневрологічного інтернату Одеської області т. Фадєєв любив створювати в роботі гарячу атмосферу. Для цього він, ідучи на службу, обов'язково підігрівав себе спиртним, а тоді вже і своїх підлеглих розпінав, як тільки міг. Хоч атмосфера була й гарячою, але багатьох вона чомусь тільки розхолоджувала, і робота в інтернаті, як кажуть, зовсім не клеїлась. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

З Міністерства соціального забезпечення УРСР повідомили, що за безвідповідальне ставлення до своїх службових обов'язків Фадєєва з посади директора інтернату звільнено.

Нині робота Новосавицького інтернату перебуває під постійним контролем міністерства та Одеського обласного відділу соціального забезпечення.

Спочатку згадаймо давню народну мудрість: яка хата — такий тин, який батько — такий син. Народ, очевидно, мав усі підстави зробити таке узагальнення, бо спирався на віковий досвід вичення життя і стосунків батьків та дітей.

А тепер давайте простежимо історію взаємовідносин двох Гуменюків — історію, котра, завдяки наполегливим старанням одного з них — а саме Гуменюка-сина, — стала надбанням широкої громадськості не лише в Тернопільській області, а й в усій республіці і навіть у всій країні. Й не тільки надбанням, але й предметом глибокого аналізу в багатьох поважних інстанціях — аж до найвищих.

Почнемо з того, що Гуменюк-син — такий собі рожевошокий Богданчик у ранньому віці й Богдан Михайлович у розквіті своїх чоловічих сил і здібностей — народився 1930 року. Запам'ятаймо цю славну дату, оскільки в ході наступних подій вона зіграє певну позитивну роль.

Минуло кілька десятиріч, які пройшли під знаком посиленої відгодівлі Гуменюком-батьком Гуменюка-сина, — і ось уже Богдан Михайлович розправив могутні плечі, міцно став на ноги, потягнувся і раптом відчув, що йому щось заважає.

— Знаєте, як це буває: здається, усе гаразд, ходиш собі, їси, працюєш потроху, але в той же час десь ніби муляє.

Богдан Михайлович придивився, прислухався, прийнявся, і раптом його осяяло. Муляв... батько. Заважав рідний татулик власною персоною. Ходив, розумієте, по п'ятах, набридав різними нецікавими повчаннями, докучав спогадами і взагалі — поведився, немов цвях у черевіку: як не стань, усе одно вколе.

Зрозуміло, це, врешті-решт, остогидло Богданові Михайловичу. Він зважив свої шанси і дійшов висновку, що в нього їх значно більше, ніж у батька, особливо коли врахувати, що той з'явився на світ ще наприкінці відсталого дев'ятнадцятого сторіччя, тоді як Богдан Михайлович — дитя енергійного двадцятого віку.

Отож Гуменюк-син поклявся перемогти Гуменюка-батька, а по можливості й відправити його транзитом безпосередньо на той світ, оскільки на цьому світі Богдан Михайлович принципово не мав наміру жити зі старим під одним дахом. Давши собі таку благородну клятву, великовагове чадо захопило кволого батька за комір і потягло до суду, де спритно завело справу про розділ корови.

Проте корова не доконала Гуменюка-батька. Він тільки став трохи полохливим і, коли бачив коханого сина, мерщій ховався десь у найдальшому закапелку хати.

Який Сава, така й слава

Тому Богдан Михайлович вирішив діяти інакше — делікатніше, але ж і ефективніше. Він закупив у сільмазі центнер паперу і три літри чорнила й, оптимістично вигукнувши: «Ну, тату, тримайтеся!» (доречна порада, оскільки Гуменюк-батько й справді ледве тримався на ногах), — замкнувся у своїй кімнаті. Там, сопучи від натхнення, Богдан Михайлович сотворив кілька десятків листів, за пафосом і емоційністю близьких до реквієму. Листи починалися проникливими рядками: «Слід дотримуватись лозунга: економія — головна наша політика. Прошу не вопрекати, а розуміти так, що назріла свідомість в ін-

тересах держави, не батька, а Батьківщини в цілому...» — і закінчувалися безкорисливим заклинком розпочати економію шляхом позбавлення пенсії «жителя села Мечищева гр. Гуменюка М. М., 1896 року народження», як афериста й нероби.

При цьому Гуменюк-син азартно твердив, боцімто він сам особисто свідок того, що, починаючи з 1922 року, Гуменюк-батько ніде не працював.

Охоплений гарячим прагненням посприяти Батьківщині в економії коштів, Богдан Михайлович ненароком випустив з уваги зовсім незначний факт: «починаючи з 1922 року», його самого ще й на світі не було. Хоча, можливо, Гуменюк-син — прихильник метафізичної теорії пізнання і вважає, що він усі ті роки був присутній, так би мовити, незримо, у вигляді безтілесного, але вже й тоді благородного духу.

Усі листи Богдан Михайлович оперативно розіслав по інстанціях, ретельно дотримуючись висхідної лінії: Бережанський районний відділ соціального забезпечення, Тернопільський обласний відділ соціального забезпечення, обласний комітет народного контролю, прокуратура області, контрольно-ревізійне управління, облфінвідділ, Міністерство соціального забезпечення України, Міністерство фінансів республіки, Рада Міністрів УРСР, Президія Верховної Ради України, а також редакції республіканських та центральних газет і журналів.

Як не прикро, але боротьба Гуменюка-сина за економію державних коштів поки що не увінчалася успіхом.

Усі інстанції, кваліфіковано і швидко розібравшись у справі, дійшли одностайного висновку, що пенсію Гуменюкові-батьку призначено вірно, а тому рішення про неї «слід довічно залишити в силі».

Однак Богдан Михайлович не склав зброї. Він твердо вірить у вищу справедливість, а тому розіслав по всіх усюдах іще одну порцію листів, покликаних зміцнити фінансовий стан держави.

...Як бачимо, у даному випадкові язик ні за що не повернеться сказати: яка хата — такий тин, який батько — такий син.

На цей «тин» просто небезпечно спиратися: в одну мить задавить.

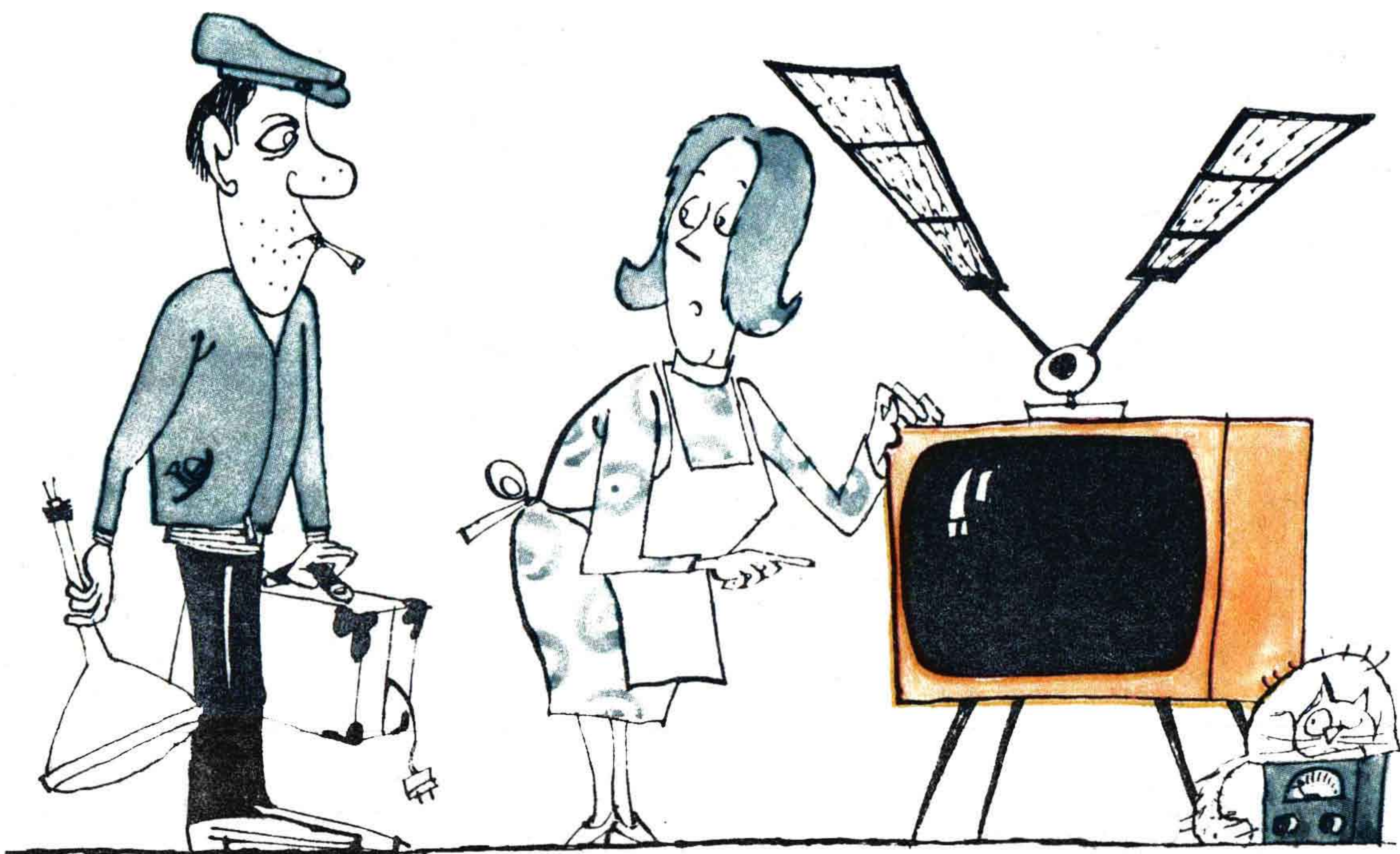
Тут, мабуть, доречно згадати іншу народну мудрість:

В сім'ї не без виродка!

Г. ЛОЗОВА,
В. ЧЕПІГА.

Тернопільська область,

Мал. Й. КОГАНА

— Дим голубий, іскри вилітають, а екран чорний...
— А чого ж ви хотіли — телевизор же кольоровий.

АФОРИЗМИ. ІРОНІЗМИ. ПАРАДОКСИ

Вустами дітей глаголить істина, поки дорослі не починають учти їх розуму.

Борючись із природою, люди стали такими могутніми, що їй доводиться захищати.

Безперечне лиш те, що ніщо не безперечне.

Песимісти сміються над тим, що у оптимістів викликає сльози.

Людина, у якій немає ворогів, ризикує лишитися без друзів.

Поступка перед совістю вигідна тим, у кого її немає.

Безсмертя погане тим, що приходить посмертно.

Актора з нього так і не вийшло. Глядача — теж.

Побой місцевого значення.

Леонід НЕФЕДЬЄВ.

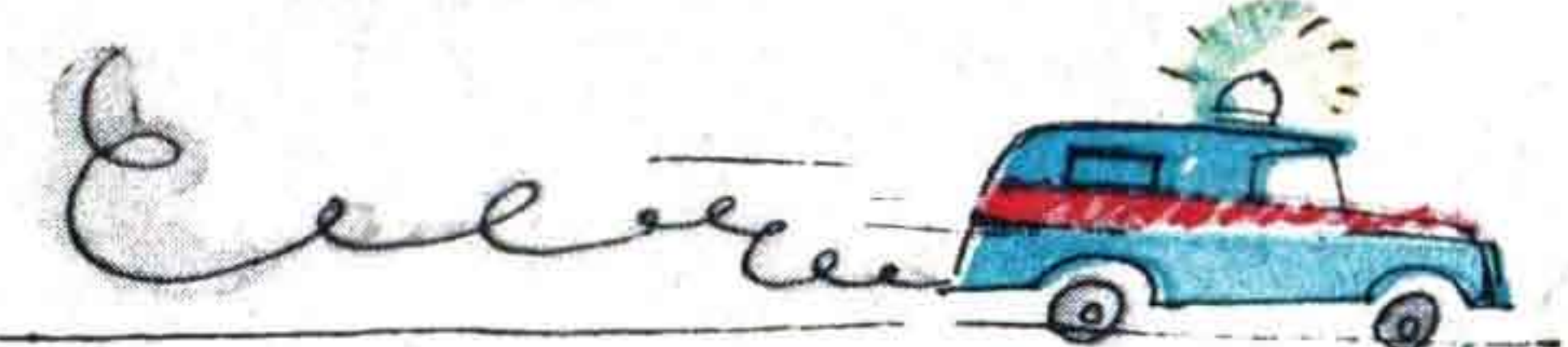
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

З колгоспу «Зоря» Приазовського району Запорізької області надійшов лист до редакції. «Біда, Перче,— писалося у тому листі.— Наш голова Анисимов І. І. геть викинув з голови думки й турботи про громадське господарство. А снажи що, то тільки посміхається чи ласться. А якось, хильнувши чарку, на машині гасав, доки до аварії не дійшло».

Секретар Запорізького обкому КП України т. Домченко повідомив, що за безвідповідальне ставлення до своїх обов'язків та аморальні вчинки на Анисимова І. І. накладено суворе партійне стягнення.

Загальні збори колгоспників звільнили його з посади голови колгоспу.

інкогніто

ГУМОРЕСКА

У селі Задмуханому серед літа з'явився новий дачник. Він оселився в баби Палажки над річкою і відрекомендувався їй професором медицини Кошіль-Хамутовським. Але сказав при цьому, що він — інкогніто. Тобто, щоб баба Палажка нікому не розказувала, хто він такий.

Баба Палажка так і зробила. Вона нікому не розказувала, окрім своєї куми Домахи.

Отже, другого дня все село говорило про бабиного дачника, професора, не то учня, не то вчителя якогось там академіка.

Ці розмови дійшли і до сільської лікарні і викликали там сенсацію. Місцева медицина в особі лікаря, двох фельдшерів і кількох сестер з ніг збилася, приводячи до порядку свої справи: а що, як поцікавиться і раптом загляне?

І наче знали. Професор таки заглянув. Мимохідь.

— Колег вирішив провідати, — сказав він.

Але справи, як видно, його не обходили. Побіжно оглянув лікареньку і зупинив свою увагу на сулійці із спиртом. Поплескав її долонею, відіткнувши, понюхав.

— Спиртом руки мие? — запитав.

— Миємо, — невпевнено сказав переляканий лікар.

— Чистим спиртом? — ніби аж не повірив учень академіка.

— Чистим...

— Живуть же люди! — сказав професор.

«На що він натякає?» — непокоївся лікар.

Але професор уже цікавився іншим: хто чим хворіє, як лікується. Зупинився біля одного хворого, спитав, де болить, тицьнув його пальцем у живіт і оголосив:

— Печінка!

— Холестистит? — перепитав лікар.

— О, я бачу, колего, вас недаремно вчили! — задоволено мовив професор.

— Чим порадите лікувати?

— А ось цим... Як воно? — клацнув пальцями Кошіль-Хамутовський.

«Перевіряє мої знання, — подумав лікар. — Випитує». І почав пригадувати все, що знав про лікування холестиститу. Професор ніби лишився вдоволений.

Після обходу, побачивши, як лікар мие руки водою з милом, зауважив:

— Вірно, спирт треба економити.

Не розбереш, серйозно говорить чи жартує? Чудний якийсь. Проте визначні люди завжди з якимись химерами. Зате прості і скромні. Бо коли до бабиної Палажчиної хати гуртом посунули хворі, він нікому не відмовив, усіх прийняв.

— Не гордий, — казали про нього шанобливо.

Від грошей, качок, гусей та іншої натуроплатні він категорично відмовлявся:

— Ні, ні! Я не беру! Віддайте бабі Палажці.

Допомагав йому на прийомі фельдшер, якого він залучив до справи, пояснивши:

— Звик до асистентів — нічого не вдієш!

Професор ставив діагнози: печінка, серце, шлунок, голова. У нього була своя манера діагностики.

Фельдшер на свій розсуд випишував рецепти і слухав настанови свого шефа:

— Завжди пам'ятай, — навчав він, — що печінка в людини в правому боці, серце — в лівому, шлунок десь посередині, а голова — на в'язах, — і медицина стане для тебе ясною і доступною, як незамкнена квартира...

Оригінал!

Минуло кілька тижнів. Хворих поменшало. Баба Палажка рідше стала їздити з усякою живністю на базар. Професор почав говорити про свій скорий від'їзд.

— З дому я поїхав, не сказавши куди, — розповідав він своєму помічникові. — І тут, як ви знаєте, я — інкогніто. Інакше й у відпустці не дадуть відпочити. Певен, що мене уже шукають. Там, на кафедрі, розумієте, без мене і дня не можуть...

Передчуття не обдурило професора. За ним справді незабаром приїхали.

— Хіба від них сховаєшся? — казав Кошіль-Хамутовський, прощаючись. — Під землю знайдуть.

І він відбув у супроводі двох асистентів на великій машині із заготованими віконцями.

Віталій КОВАЛЬ.

ЛОВИСЬ, РИБКО...

Мал. В. ГОРБАЧОВА

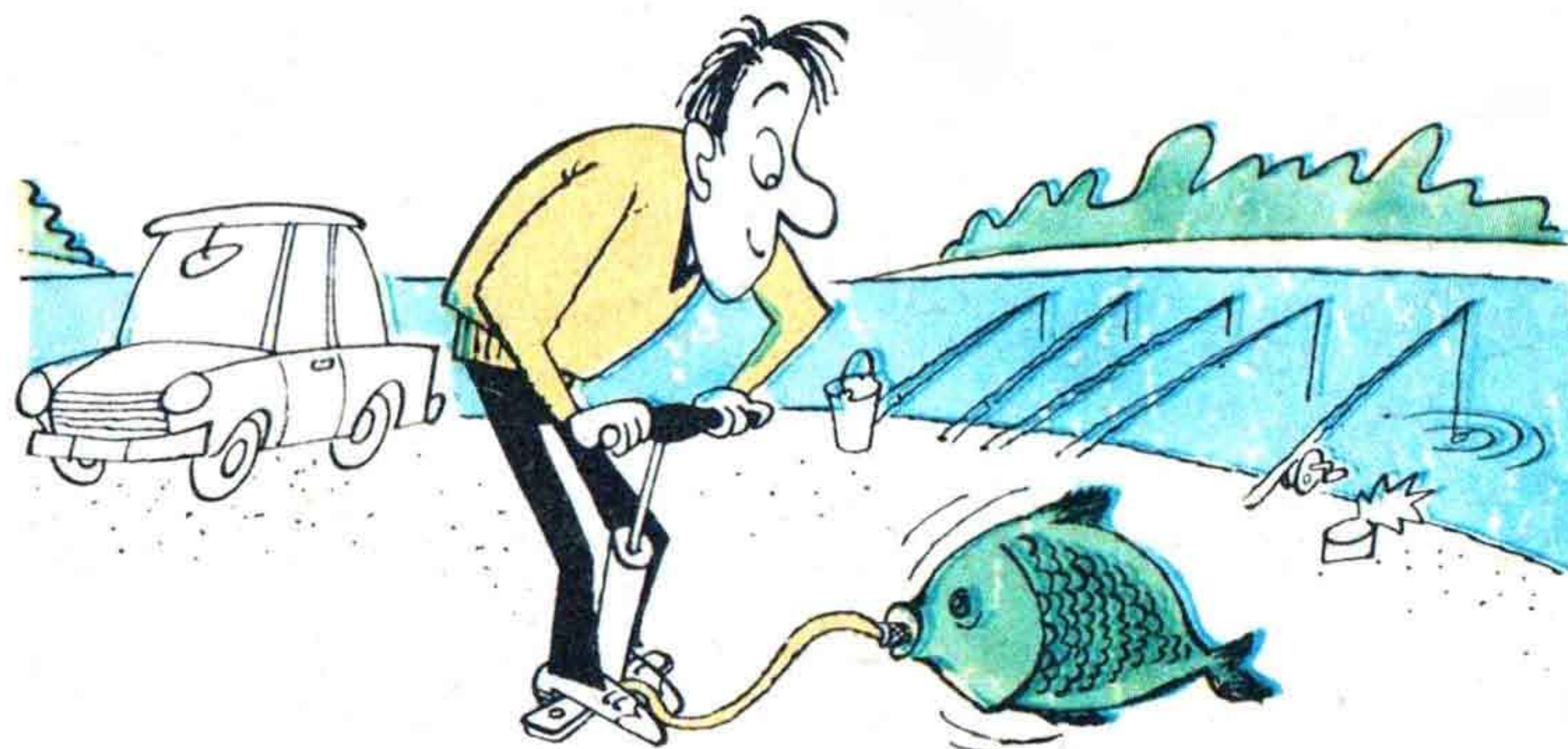
— Оце так клюнуло! Щастить же людям...

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

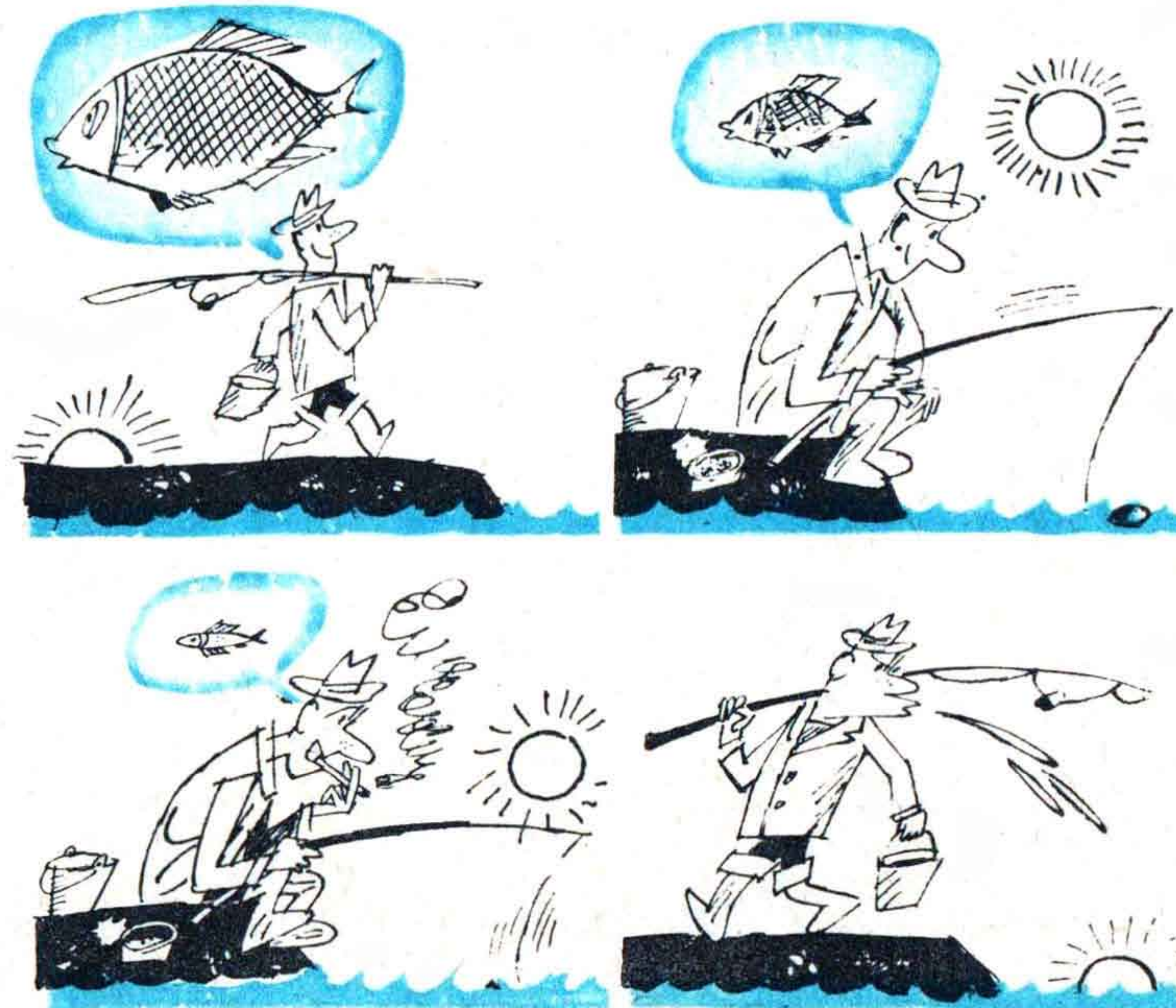
— Значить, сусід ще не повернувся з риболовлі...

Мал. И. КОГАНА

— Тепер дружина не скаже, що я ловлю тільки дрібноту!..

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Свиняча логіка

З баюри Льоха рохкала Рябку,
Що на траві розлігся перед нею:
«Ну, як терпіти кривду отаку?!
В дворі — лише мене зовуть
Свинею.

Це що ж, одна я грішниця велика?
А придивись-но до Індика.
Ніяких правил він не визнає,
Все бродить, бо бродяга,
Знає од роду. —

В чуже залізе, наче у своє,
І робить шкоду.

А Гуска?.. Гуска теж така,
Нічим не краща анітрішки:
Вона, як десь угледить Гусака,
Вже й швендяє за ним і топче всі
обніжки.

То чим же Гуска не Свиня?
А ти, Рябло, який?.. Та всі мені
рідня...»

Рябло побіг: наслухався пустого,
А та ще довго рохкала в багні,
І все у неї зводилось до того,
Що геть усі не кращі од Свині.

Отак завжди паскудний чоловік
Всіх кропить тим багном, в якому
сам зарився.
Послухаєш його — і ясно, що весь
вік
Він тільки в Льохи логіки учився.

Микола АРТЮХ.

с. Пристроми Переяслав-
Хмельницького району
Київської області.

— Не переживай! Попрацюєш у нас трохи, то теж навчишся...

ЖАРТИ

З ВОГНЕМ

Дзім-бом-м! Бом-м-дзім! Загорівся кицин дім.
Біжить курочка...

А втім, стривайте. Чого це нас занесло в дивовижний світ казки, коли ми про Тамару Василівну Кундиловську збиралися розповісти?

Ну, хай воно і правда, що Тамара Василівна останнім часом жила, як у казці. Але — що з того? Хіба це дає підстави гадати, що вона хоч якоюсь мірою одірвалася від реальної дійсності?

Ні, не дає.

Коли у Тамари Василівни раптом загорілося, вона не поклала надій на курочку, не сподіва-

лася, що та прибіжить і погасить пожежу. Ні й ще раз ні! Тамара Василівна повернулася лицем до реальної дійсності й ударила на сполох.

І реальна дійсність у знайомому образі Марії Іллівни Варчук негайно постала перед нею. Правда, без пожежного причадалля, але з нестримним бажанням допомогти подрузі.

Переступивши поріг сокільського сільмагу, з якого до Марії Іллівни долинув тривожний поклик, вона побачила, що ревізійна комісія на чолі з Петром Юхимовичем Гульчаком звіряє наявну кількість товарів з документальними записами.

Все було ясно: запахло смаленим. Більш того, її шановна подруга Тамара Василівна Кундиловська уже буквально на місці встояти не могла — під нею земля горіла.

— Рятуй! — розпачливо шепнула шановна подруга.

Марія Іллівна Марчук — голова Чернівецького сільського споживчого товариства — блисквично зорієнтувалася в ситуації: треба кликати підмогу.

Підмога в особі головного бухгалтера Могилів-Подільської райспоживспілки Іллі Григоровича Лозовера прибула оперативно і з ходу почала кропити небезпечно вогнище солодкою водичкою.

— І навіщо це вам здалося? — лагідно сказав Ілля Григорович ревізору П. Ю. Гульчаку. — Навіщо псувати людям настрої? Чи не краще буде, коли ви переробите акт ревізії, запишете те, що вам продиктує Кундиловська?

Петро Юхимович Гульчак був переконаний, що так краще не буде. Бо переробити акт — значить приховати, що в магазині виявлено нестачу товарів на 34 тисячі карбованців.

— Ні, — рішуче заявив він, — не буду переробляти!

— А ви подумайте, як це позначиться на репутації нашої райспоживспілки.

Ревізор подумав. І не зміг придумати нічого кращого, як усе записати в акті.

— Ну, гаразд! — випустив головний бухгалтер останні бризки вогнегасної піни і відбув до

Могилів-Подільського. А на завтра знову навідався до ревізора. На цей раз — уже з жартами.

— Сідайте, — пожартував він, — сідайте і ви на лаву підсудних, коли не хочете переписати акт. У нас, знаєте, який на вас є матеріальчик!!

Та ревізора не брали ні погрози, ні жарти — непохитно стояв на своєму.

Коли стало ясно, що власними силами вогонь загасити не вдалося, викликали цілу протипожежну команду на чолі з головою райспоживспілки Антоном Івановичем Ковальським.

Антон Іванович прибув на місце пригоди у всеозброєнні. Але ревізора уже не застав. Той, виявляється, одніс свого акта туди, куди в такому випадку його і слід було віднести.

Такий уже характер у цього чоловіка. Нестерпний характер! А от у Тамари Василівни Кундиловської характер зовсім інший. Обережно поплювавши на припечені пальчики, вона відрахувала зі своїх скромних заощаджень 34 тисячі карбованців і здала їх у кооперативну касу.

— То я пожартувала, — із невинною посмішкою пояснила Тамара Василівна. — Трохи потримала гроші у себе вдома, а тепер повернула. Ось, будь ласка, квитанція.

Тільки квитанція. Заяву про звільнення подавати і не подумала. А ревізор, між іншим, таку заяву подав. Голові райспоживспілки А. І. Ковальському на стіл поклав.

— Не розуміє чоловік жартів, — розводить тепер руками Анатолій Іванович.

Що правда — то правда: деяких жартів Петро Юхимович Гульчак не розуміє. І не тільки він. Багато хто ще і нині не в силі збагнути, що це скоїлося з М. І. Варчук, І. Г. Лозовером та А. І. Ковальським, коли в сокільському сільмазі запахло смаленим. Що спонукало їх забути про свої прямі обов'язки охоронців народного добра і кинутися на охорону того, хто це добро розкрадає? Невже їм було невтямки, що це — жарти з вогнем?

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Могилів-Подільський район
Вінницької області.

ОЩЕ МАЛКО "МІНЕТЕ НАПРЕД!"

[У перекладі з болгарської: «Просувайтесь ще трохи вперед»]

Чули й ви: у Софії і Варні
У автобусі, давши білет,
Всіх нас просять кондукторші гарні:
— Още малко мінете наперед!

(Просувайтесь, мовляв, трохи далі! —
Їх прохання звучить, як наказ).
Ті слова, в мою пам'ять запалі,
Повторити я ладен не раз.

Ось і вчора: заходив у гості
Із села мій земляк-керівник
І весь вечір хвалився, що в колгоспі,
Де не глянеш — порядок і шик.

Аж сіяв, задоволений дуже!..
Звістці тій — був я рад, не секрет.
Та хотілось сказати йому: — Друже,
Още малко мінете наперед!

Якось хлопець читав мені вірші:
«Про кохання» і «Тіні заграв».
Були кращі між них, були й гірші...
(Самовпевнено й гордо читав!).

Слухав я і дивився терпляче,
Як тримавсь початківець-поет,
І хотілось сказати: — Юначе,
Още малко мінете наперед!

Коли бачу я тих, що в роботі
На краплину зробивши добра,
Вихваляють самі себе потім
І кричать на всю область «Ура!».

Чи, столи оглядаючи повні,
Затівають на два дні банкет,
Хочу крикнути їм: — Ліпше, шановні,
Още малко мінете наперед!

Степан ОЛІЙНИК.

Дружнин шарж А. АРУТЮНЯЦА.

ЧУДАСІЯ

— Послухай-но, послухай-но,
Мусію!
От розкажу тобі про чудасію!..

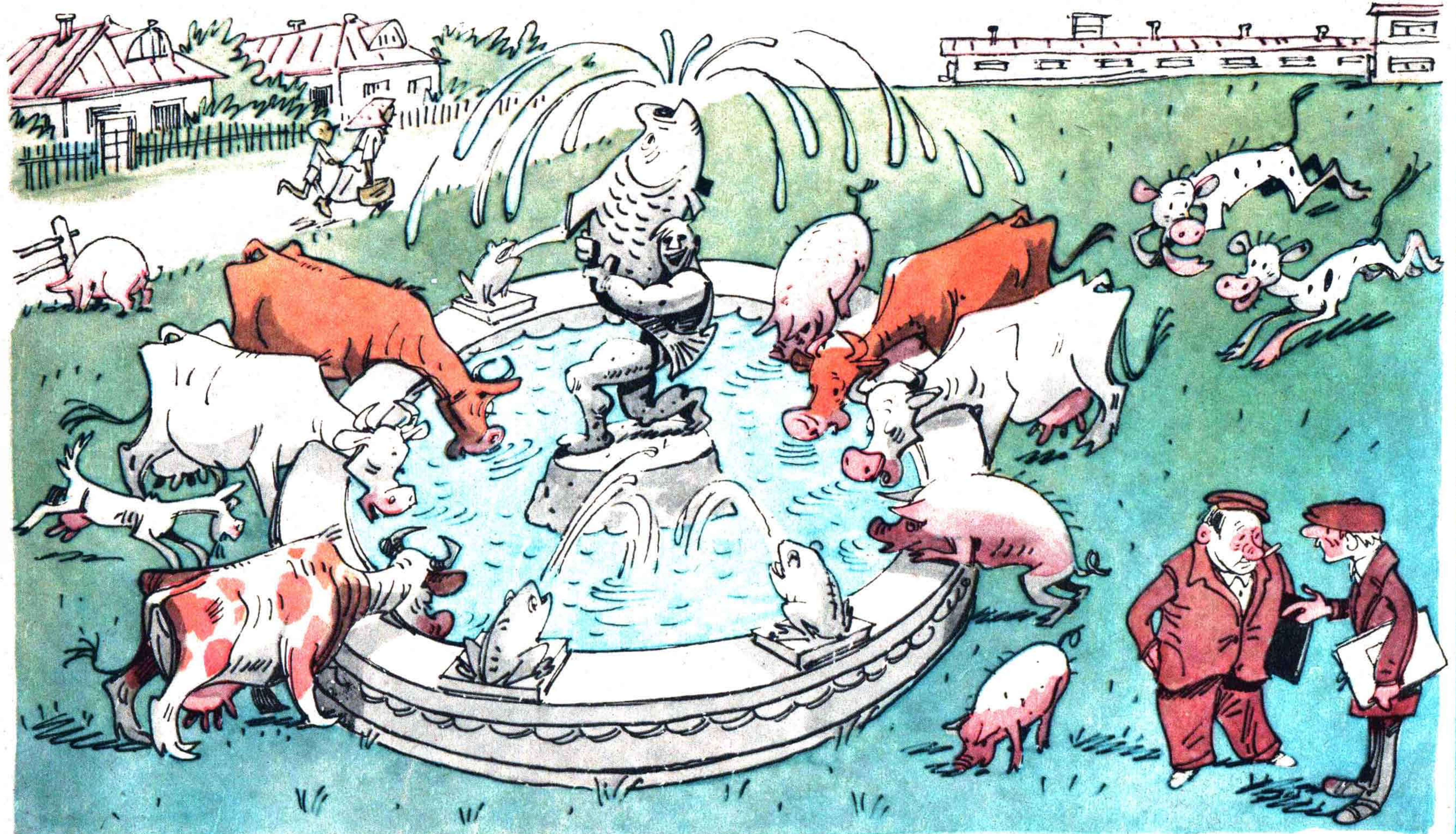
Ха-ха-ха-ха!
Минулої неділі
Гуляли ми в Матвія на весіллі,
Й прийшло мені у голову,
скажи ти,
Узяти, брате, й півня напоїти...

Піймав його
І виляв у горлянку
Міцного самогону цілу
слянку.

Ото вже мали гості всі
потіху —
За животи хапалися од сміху,
Як п'яний півень дибав біля
ганку
Й «ку-ку-рі-ку!» кричав
безперестанку.

Мусій всміхнувся:
— Ну то й що, Іване?
Співав той півень. Та й не
дивно: — п'яне!..
От чудасія, коли ти нап'єшся:
Кричиш, як дурень, і, як
півень, б'єшся!

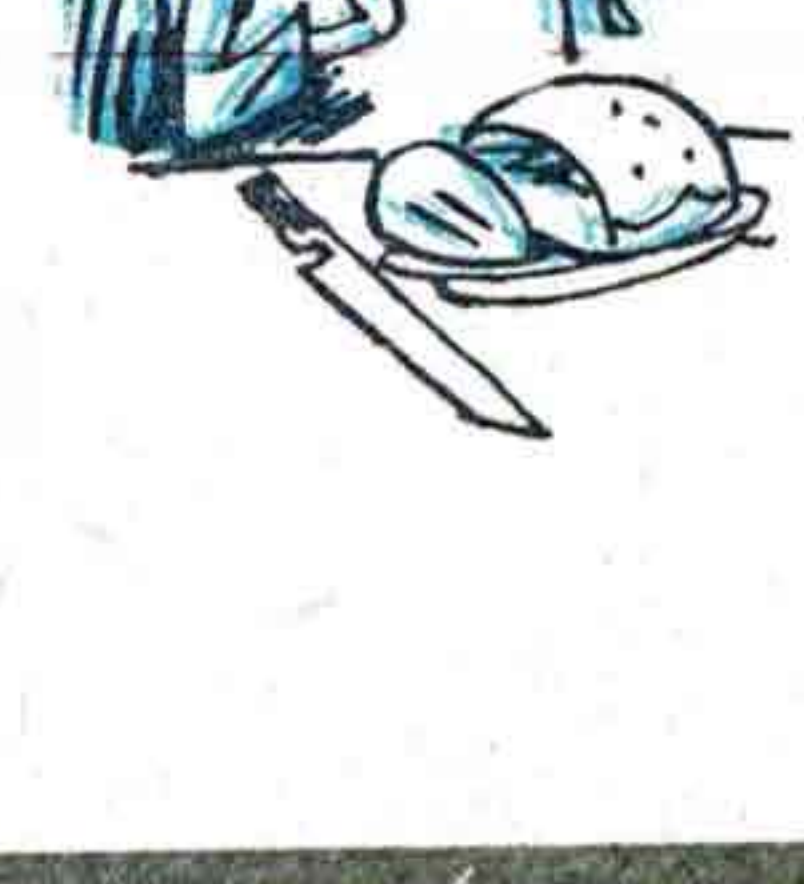
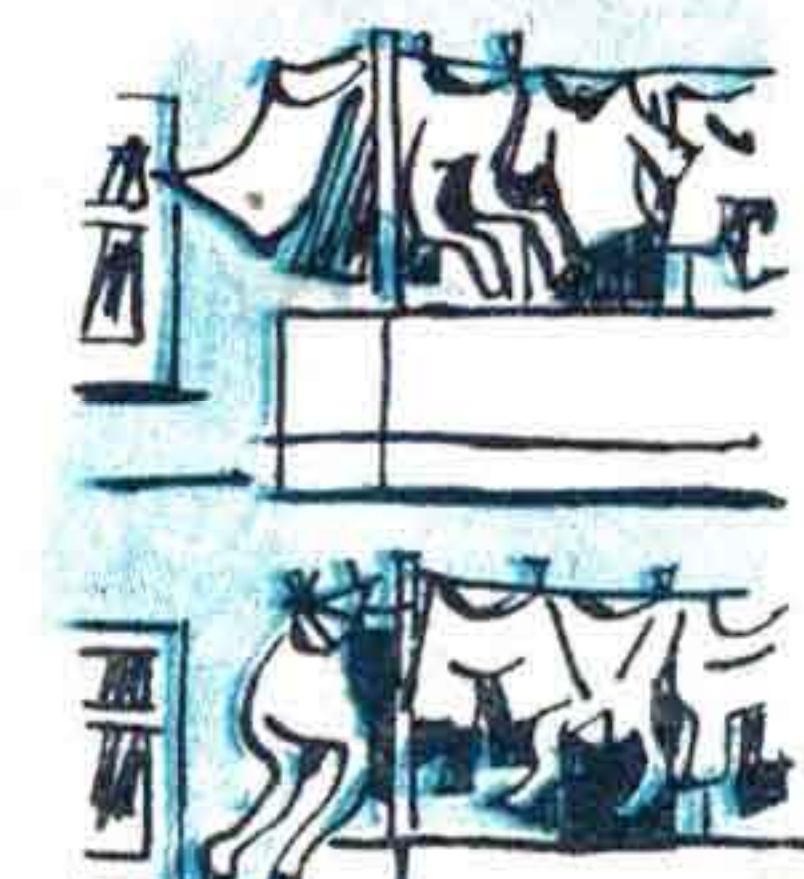
Михайло ХИЖКО.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

— Де ви взяли гроші на спорудження такого фонтану?
— Використали асигнування на водопостачання ферм.

З олівцем по Олександрії

Перше враження про Олександрію складається з залежності від того, з якого боку до неї під'їждати. Якщо, приміром, з боку Кіровограда або Дніпропетровська — у вас пробуджується лірик. Ви милуєтеся ланамі, придорожними планатами. Асфальт сірою стрічкою собі в'ється, а ви тим часом собі інформацію з планатів засвоюєте: план по вирубку бурого вугілля і по виробництву брикету перевинчано на стільни-то проценти, найкраще попрацювали такі-то бригади.

Це — якщо під'їждати з боку Кіровограда або Дніпропетровська.

З Балахівки ж на Олександрію їздять здебільшого свої, оті гірники, про яких на планатах написано. Їм — не до лірики. Сказати, що дорога ця у вибоїнах значить, нічого не сказати. Вона була б прекрасним полігоном для випробувань машин на міцність. Можливо, у начальника Новопрасної шляхово-експлуатаційної дільниці Г. І. Калиниченка і є конкретні міркування щодо цього, бо він уже третій рік обіцяє поладити трилінійний відвізок шляху, але, видно, від слова до діла у нього значно більша відстань.

А тим часом шофери Олександрійського та сусіднього Петрівського районів виробляють машини, так би мовити, в порядку самої діяльності. Фанти свідчать, що транспортні засоби — не на рівні вимог. От «швидка допомога» Новоостародуської сільської лікарні усночила лише в малолітражну вибоїну, а в ній уже й колесо відпало. А що було б, якби у велику?

Отже, їзда по балахівській дорозі ліричних емоцій не викликає.

Ми під'їхали до Олександрії саме з цього боку. Можливо, тому й були припильнішими до недоліків, які заважають шахтарському місту бути кращим.

Зокрема, на центральному проспекті імені Леніна ми переоналися, що далеко не кожен населений пункт може похвалитися такими самодільними майстрами по архітектурному оздобленню балконів. Умільці будинку № 26, приміром, створюють неповторні споруди, обходяться кількома листами фанери із старих ящиків та шматком другим іржавого заліза. Цей ансамбль чудово доповнюють штани, сорочки та інші предмети туалету, зі смаком розвішані на мотузках уздовж балконів.

Нам сказали, що в Олександрії істотно посилили боротьбу з пияцтвом. А ми вже самі переоналися, що вагомий внесок у цю боротьбу зробили керівники тресту «Кіровоградвуглебуд». Але не тим, що поплішали виходу та профілактичну роботу в підлеглих колективах. Спеціальна бригада вивчила маршрути, якими місцеві п'яниці повертаються вночі додому. Виявилось, що багато тих трас пролягають через вулиці Червоноармійську та Калініна.

Керуючий трестом О. П. Кузьменко звелів виходити з траси трамваїв. Робилося це під виглядом прокладання трас.

За три місяці цей захід дав прекрасний ефект. На згаданих вулицях нині не зустрінете жодної п'яної постаті. Бо вона добирається тільки до першої ями. Міліція залюбки чекає час від часу лише вибирати їх звідти. Щоправда, інколи й абсолютно тверезого громадянина чи громадянку витягнуть, але це, як кажуть, явище нетипове.

Не тільки для керівників тресту «Кіровоградвуглебуд» характерний творчий підхід до тієї чи іншої проблеми. Директор місцевого хлібозаводу Віра Євдокимівна Пряко не поступається їм.

Споживачі частенько скаржилися, що знаходять в хлібіві шматки паперу, мотузку. Це вже стало звичним. І на заводі знайшли вихід, щоб збудити зледачілу увагу громадськості. Пенсіонер Т. С. Апостол, купивши хлібину за шістьнадцять копійок, виявив у ній авторучку звіткою один карбованець двадцять копійок. Таким чином, він одержав: а) понад карбованець чистого прибутку; б) можливість відразу написати скаргу в місцеву газету. Що він і зробив.

Шістьнадцятикопійчані буханці пішли на розкват. Однак багатьох покупців чекало розчарування: у кращому випадку вони знаходили дрібні монети. Звідки їм знати, що хлібозавод — на господарському. Аби виробництво не було збитковим, кулшові ручни вирішено запікати лише в кожну двадцятку хлібину.

Ми не були такими щасливчиками, як громадянин Апостол. Єдиний на двох олівцем майже списався, а натрапити на ту двадцятку хлібину не лощало. Тому й закінчуємо нотатки про те, що заважає Олександрії бути на рівні, з якого боку ви до неї не під'їждали б.

З олівцем подорожували, записували і малювали
В. БОНДАРЕНКО
та В. ГЛИБЕНКО.

Вставте мені залізні нерви

ГУМОРЕСКА

Що не кажіть, а не той тепер світ настав! Не той! Колись, бувало, їде дядько волами, дрімає, покурює, нерви своїх не розхитує, тому й була в людей залізна витримка. Наступить віл на ногу, а заболить аж третього дня. Нерви — це вам здоров'я, це вам сила! Недарма колись були такі багатирі. Он у нашому селі Мирон Дратва за один раз з'їдав решето гниличок, макітурку кваші. Від тієї порції мені відразу був би аміні, а Миронові не шкодило, бо здоровим вирис, мов дуб. Куди мені, грішному, до нього рівнятися. З'їм свечері якийсь там десяток вареників з м'ясом, і до ранку світ перевертається. Цілу ніч хтось мене доганяє, а я або в соломю ховаюся, або на дерево видираюся. Аж чуб мокріє від хвилювання.

А все тому, що висотали з мене всі нерви. Вони вже, мабуть, стали такі, як зів'яле гарбузиння. Лікарі щонайменше третю групу інвалідності дали б. Не хочеться тільки нікого турбувати, бо й пенсію доведеться признати, і путівки всякі видавати. Лише не займайте мене, і я нікого не займаю.

Та хіба ж буде так, як хочеться! На кожному кроці неприємності. Тільки в одному погребі половину свого життя залишив. Наче ж і замаскувався як слід, і законспірувався. Ніякого вам диму, ніякого запаху, бо поставив апарат на газову плитку. Чистота й порядок, немов у лабораторії. Хоч білого халата надягну.

Еге, одягнеш! Саме почало дзюрком бігти, коли це ззаду

— рип. Оглянувся — і в мене рипнув найголовніший нерв. А ті гаспиди ще й фотоапаратом клацають. «Будемо, — кажуть, — досвід запозичувати». Хіба ж можна отак зненацька людину лякати? Постукали б, попередили б. Так ні, такої моральної травми завдали, що не питаєте. Ледве заїско не став. А ще ж яких знавав матеріальних збитків! Триста карбованців під лід булькнуло. Легко таке пережити!

І, гадаєте, хто отак «підсобляє»? Свої ж люди. Все підкопуються, приножуються. Скоро зі світу зведуть. Не встиг якогось там прілого силосу додому принести, як уже в товариському суді справу завели. І чого, питається, тобі, Семене, видивлятися? Чи воно твоє? Повчився б у свого покійного діда Євлампія. Ото людина мала витримку! Сусідська корова зашморгнулася мотузкою, а він і вусом не повів, бо яке його діло, що за межею робиться. А ти, Семене, пхаєш свого носа куди не слід.

Ех, що не кажіть, а не той тепер світ настав! Не той! Не дружно живуть люди, не значать один одному добра. Можете в цьому хоч зараз переконатися. Бачите діжечку? Не вкрав же я її, бо серед білого дня несучи. Поганенька така, старенька. Клепки нікудишні, обручі поіржавіли. Взая, щоб не зогнила під навісом біля комори. І, думаєте, ніхто до мене не причепиться? Будь ласка, наче у воду дивився. Он уже доганяє голова ревізійної комісії.

Ні, люди, я так далі не витримаю! Вставте мені залізні нерви!
Борис ПОЛІЩУК.

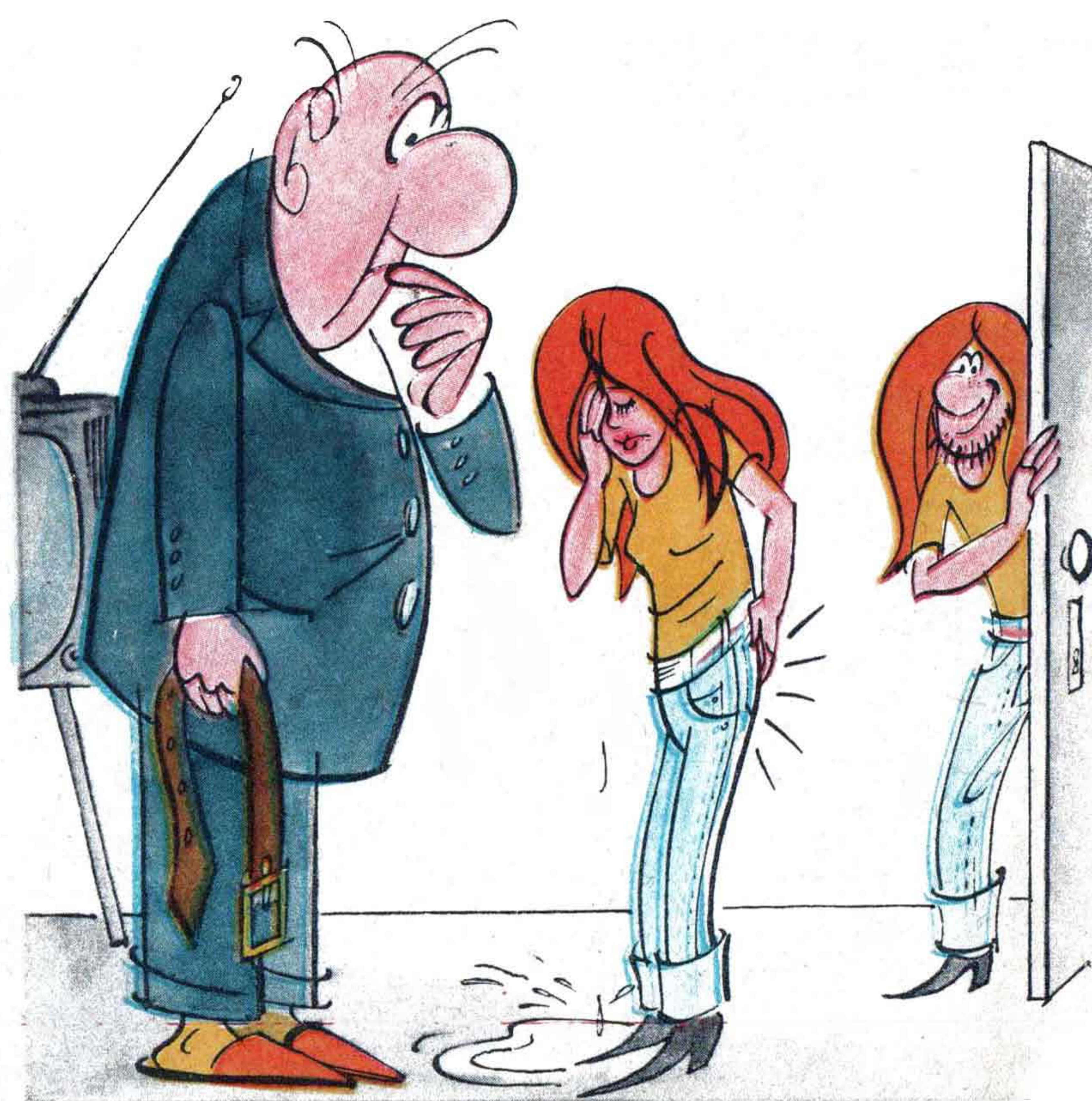

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Скільки років б'юся, щоб із води зробити коньяк, але, крім зарплати, поки нічого не одержую...

<p>ТУРБОТЛИВИЙ ЧОЛОВІК</p> <p>Жінка поряється біля печі. Чоловік лежить на дивані, газету читає.</p> <p>— Олексію, ти б дров приніс... — каже жінка.</p> <p>— А скільки тобі тих дров треба?</p> <p>— Та один оберемочок...</p> <p>— Я думав, складометрів два-три, а оберемочок і сама принесеш...</p> <p>Повідомив А. Ф. МИСЮРЕНКО з м. Тирасполя Молдавської РСР.</p>	<p>ЯКИЙ СЬОГОДНІ ДЕНЬ?</p> <p>— Іване, який сьогодні день? — запитав сусід сусіда.</p> <p>— А грець його знає! Давай поличимо: в понеділок ми обрали, у вівторок у нас волів покрали, в середу ми їх шукали, в четвер не знайшли, в п'ятницю в шинок зайшли, а в суботу додому прийшли. То, мабуть, неділя...</p> <p>Повідомив О. ТИМОШЕНКО з смт Тельманове Донецької області.</p>	<p>ПРИНІС РАДІСТЬ</p> <p>Приходить один лікар до свого колеги і каже:</p> <p>— Ти знаєш, я надаю медицину і переходжу на письменницьку роботу. Мені здається, що там я принесу людям більше радості.</p> <p>— Та ти й так уже приніс велику радість людям тим, що покинув лікарську роботу! — відповідає колега.</p> <p>Повідомив О. ГЕРАСИМЧУК із с. Кикова Новоград-Волинського району Житомирської області.</p>	<p>ЗНАЙШОВ ВИХІД</p> <p>Поїхав чоловік на заробітки. Пропив гроші і думає, як би то його написати додому, щоб посилку вислали. Думає, думає і написав:</p> <p>«Жінко! Вишли мені голку, а щоб вона не поржавіла, ввіткни її в сало та, дивись, не дуже глибоко, щоб не проколола грілки з горілкою».</p> <p>Повідомив С. Ф. ВІЦНУХ із с. Шаулих Тальнівського району Черкаської області.</p>
---	--	---	---

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Пробач, доню, — помилився. Це ж я йому хотів усипати...

Стравніні мужичини

ГУМОРЕСКА

Тролейбус був заповнений наполовину. Пасажири, здебільшого чоловіки, дрімали, поглядали у вікна. А один сидів ззаду у кутку, закритий газетою.

І ось на малолюдній зупинці у тролейбус вліз хуліган...

Він оглянув присутніх і зупинив погляд на чарівній жінці.

— Далеко їде? — плюхнувся поруч.

Присутні спалухнули обуренням і на знак протесту одвернулися од хулігана.

Опинившись в атмосфері громадського осуду, хуліган присунувся до жінки ближче... Вона перелякано зойкнула.

Тут наші нерви не витримали.

— На таких глухих маршрутах повинна б міліція їздити! — шепнув один пасажир сусідові.

Той, що сидів ззаду, опустив газету, і тут усі побачили кремезного сержанта міліції.

— Моя міліція мене береже! — з полегшенням продекламував хтось.

— А що ви робили б, якби мене тут не було? — згорнув міліціонер газету і рушив до хулігана.

— Що ми робили б; то вже наша справа. Але ви є, і об'єкт для вас є підходящий. Он, уже рукам волю дає.

— А ви спостерігаєте?... Соромі! — Прошу нас не виховувати! —

підвищив голос чоловік в окулярах, — краще приступайте до виконання своїх обов'язків!

— Я свої обов'язки знаю... Але не завадило б, щоб і ви самі не потурали хуліганству... Теж мені мужичини!

— Цікаво!.. Значить, ми за вас працюватимемо, а вам за це зарплату даватимуть...

— А може, я не міліціонер... Може, я учасник художньої самодіяльності і форма на мені не моя, — усміхнувся сержант.

— Ах, так! Значить, ти самозванець? — став на дорозі сержантові інший пасажир. — Ану, залиш салон.

— Я?...

— Так!.. Виходи!

— Жартуєте, громадянине!.. Мені до кінцевої зупинки.

— А я кажу — виходи!

— Та чого з ним панькатися? — підвівся якийсь молодик. — Викинути його з тролейбуса!

— Мене? — примружив очі міліціонер. — Попереджаю, що я володію прийомом самбо, карате, дзюдо, вільної та класичної боротьби!..

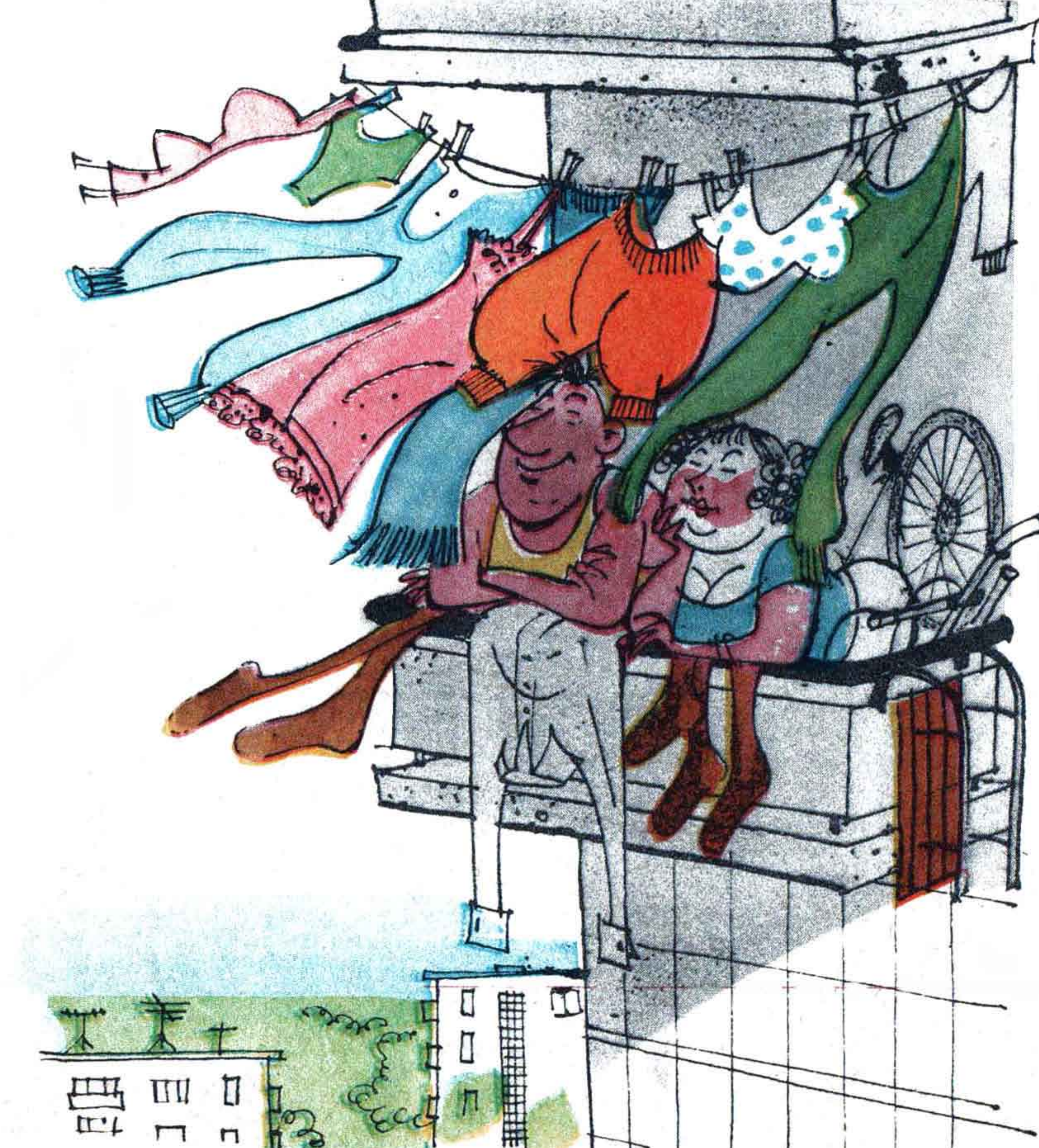
Але чоловік в окулярах та молодик вже знімали з себе піджаки...

...А ще кажуть, що в наш вік перевелися справжні мужичини!

Вячеслав ВАСИЛЕВСЬКИЙ.

М. Київ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А балкон — це таки добра штука.

ПОЧИСТИЛИ КАТОК

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Олег прийшов додому весь у снігу.

— Де тебе нечиста сила носить? Поглянь-но, з новенького пальта зробив ганчірку...

Олег слухав, слухав, як його мати вчитує, а потім каже:

— Мамо, ось уже майже годину ти мене лаєш, а хлопці мене весь вечір хвалили.

— За що ж це вони тебе хвалили? — дивується мати.

— А за те, що я каток від снігу розчистив.

— І у тебе вистачило сили таке поле з лопатою вимахати?

— Хіба ж я дурний, мамо, лопатою махати. Я собі лежав на спині— відпочивав, а хлопці тягали мене за ноги по льоду. От і почистили каток!..

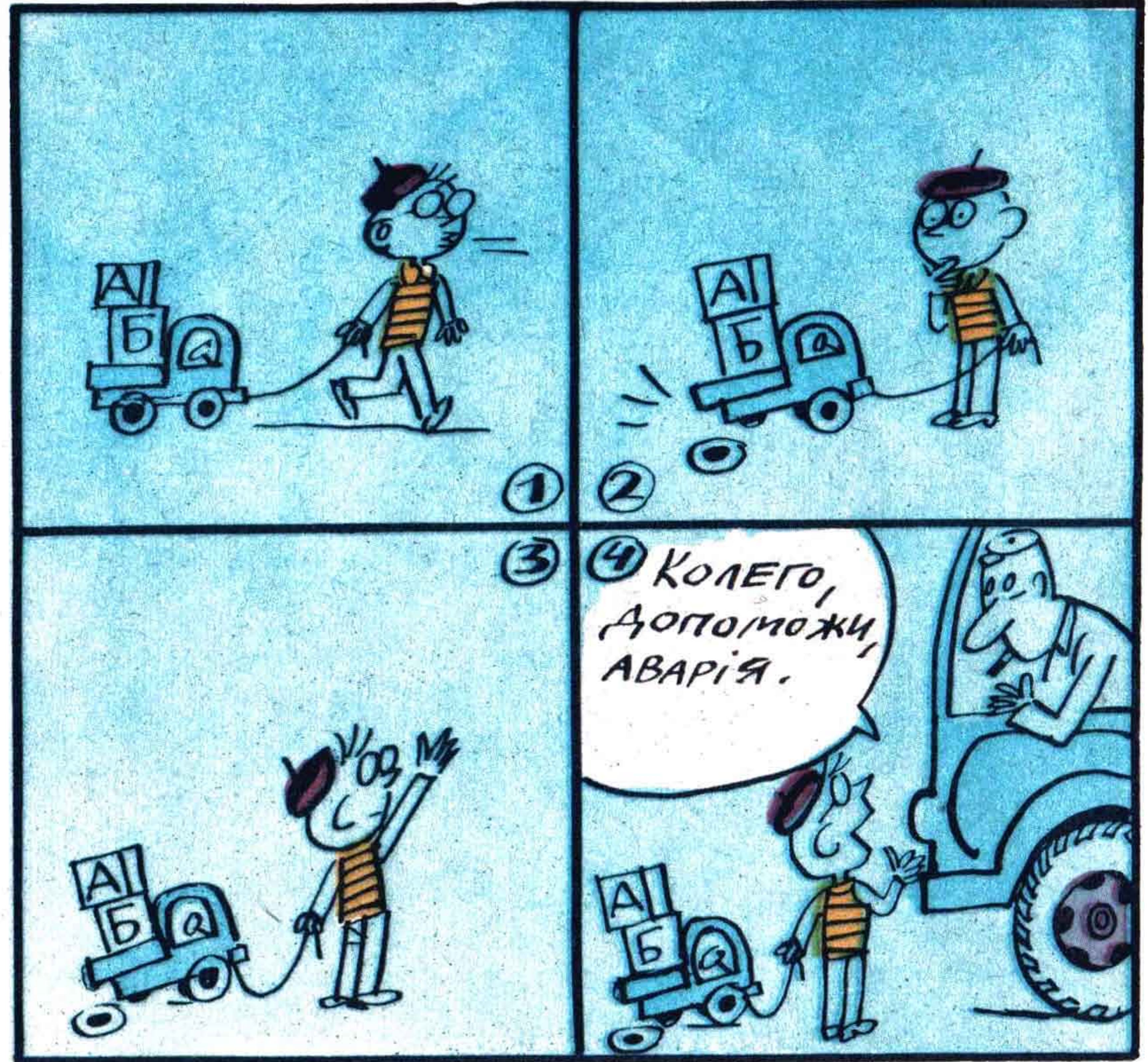
М. КОЛЕСНИКОВ.

ЯК КРАЩЕ!

— Як нам краще добиратись
До домівки, Лідо:
Чи поїдемо трамваєм,
А чи пішки підем?
— Краще підем пішки, бабцю, —
Мовила онука. —
Тільки ви мене, звичайно,
Візьмете на руки.

Степан ГРИЦЕНКО.

РАДІСТЬ

— Чом радієш так, Миколо?
Заробив п'ятірку?
— Ні.
Грип у мене, і до школи
Не ходитиму три дні!

М. СЛЪОЗКО.

Аврам КАЦЕВ

ХОЧЕШ ЇСТИ — МИЙСЯ

— Я не буду, мамо, митись —
Можна знову забруднитись...
— То й не треба їсти, Вово, —
Все одно захочеш знову...

Переклав з єврейської
В. ШЕВЧЕНКО.

АНГЛІЙСЬКІ НАРОДНІ СМІШИНКИ

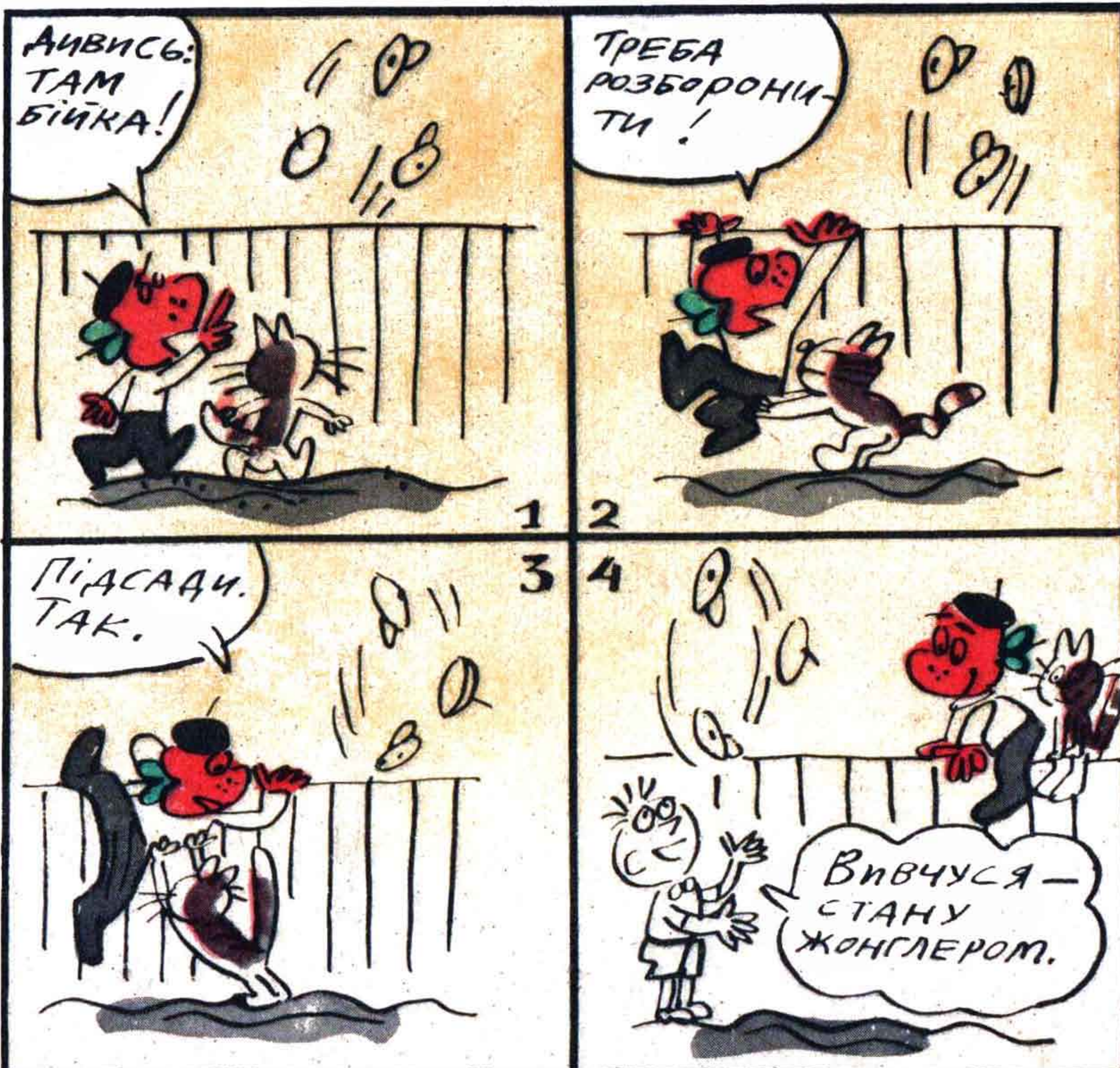
НЕНАСИТНИЙ РОБІН

Робін-Бобін на сніданок
З'їв тарілку, двері, ганок,
З'їв корову та бика,
З'їв овечку і цапка,
Три корзини у коморі,
Півтора коня надворі,
Трьох вгодованих яниць,
Десять курок, сім телиць,
Врешті, хату з'їв, неситий,
Й каже: — Дайте закусити!

З англійської переклав
Валерій БОЙЧЕНКО.

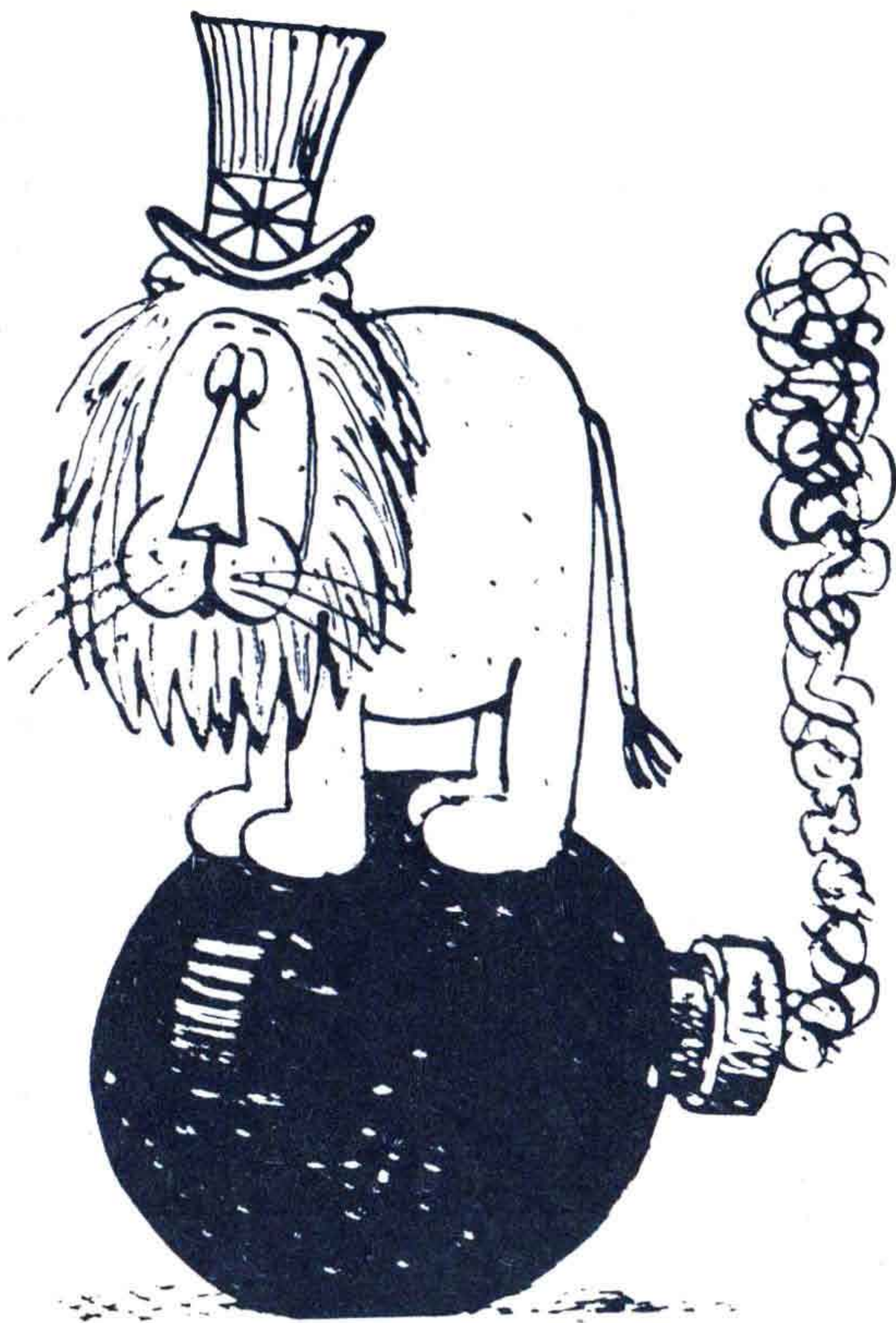
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

САТИРА В БОРОТБІ ЗА МИР

Малюнки з Другої міжнародної виставки в Москві.

Мал. К. БАРАНЕЦЬКОГО, ПНР.

Белфаст.

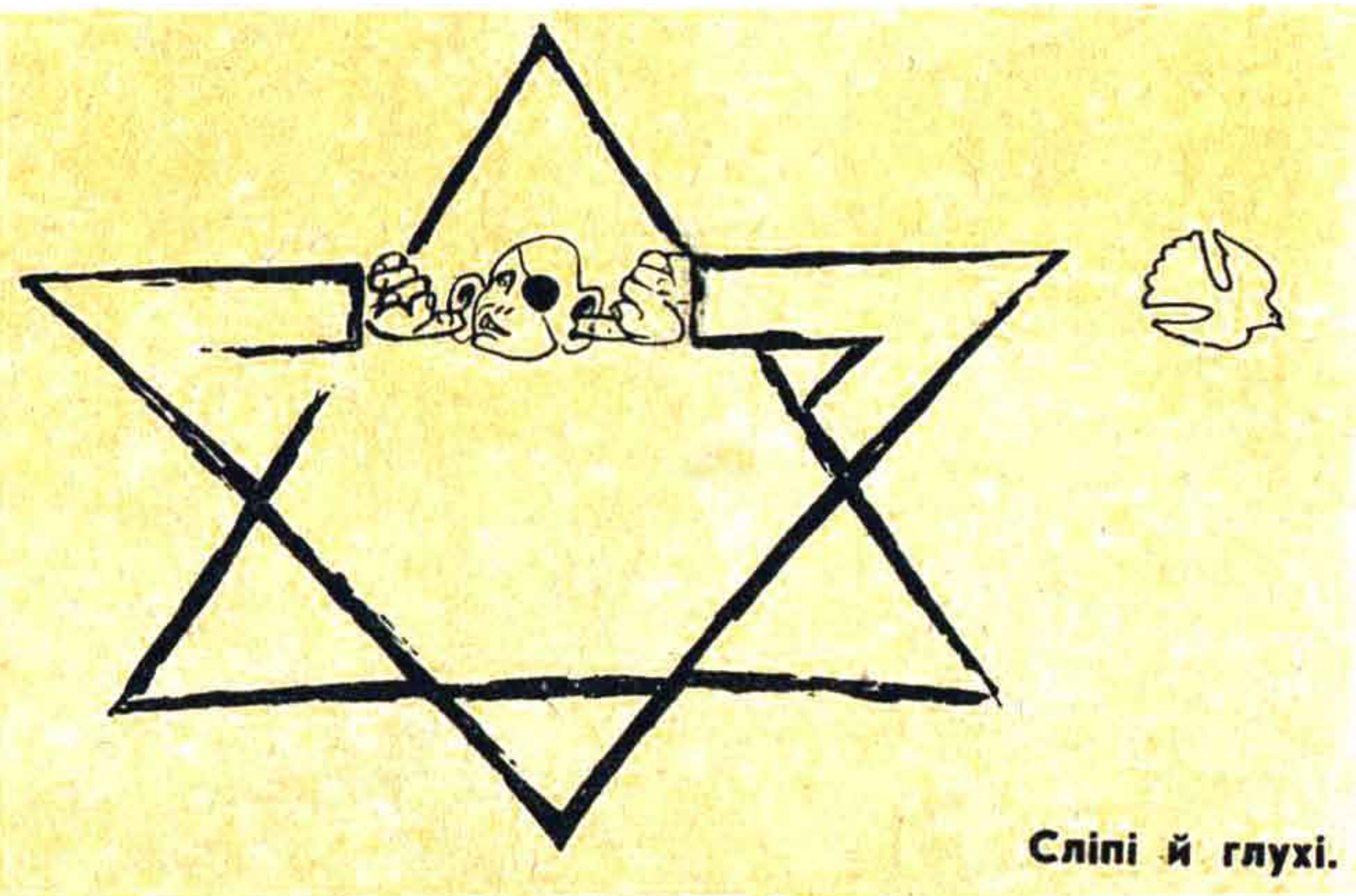
Мал. О. АБРАМОВА, СРСР.

Американська точка зору.

Мал. П. ШАНДИНА, СРСР

Чортів казан.

Сліпі й глухі.

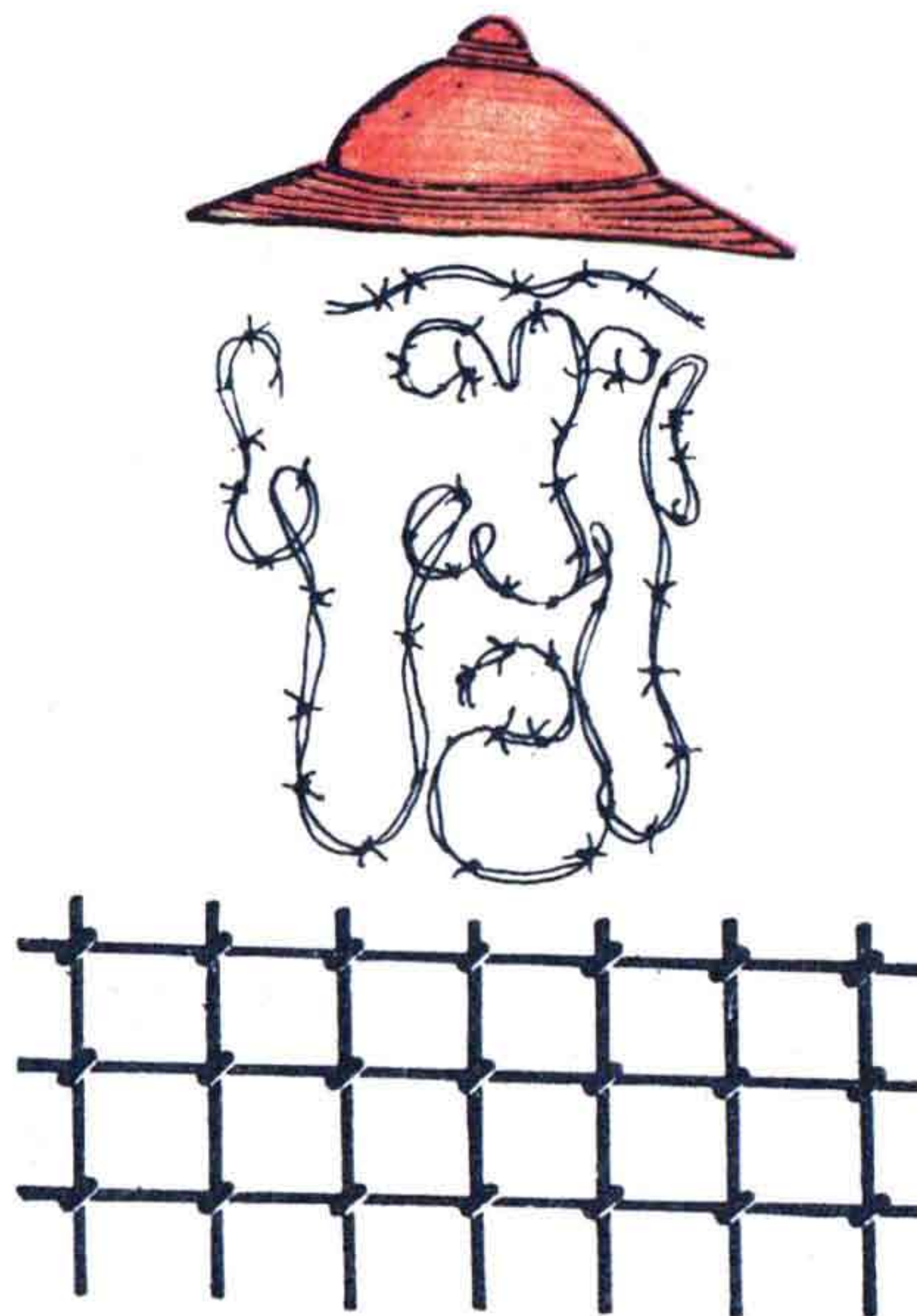
Мал. С. ВЕЛЬГУСА, ПНР.

Мал. МІТУЧІ КАТАЙЕРИ, Японія.

Чи настав мир!

Мал. Г. ОГАНОВА, СРСР.

Портрет Яна Сміта.

САМИ ПРО СЕБЕ

«Майже уся французька преса, як писала недавно одна профспілкова газета, «перейшла на службу до фінансових магнатів».

(«Франкфуртер альгемайне», Франкфурт-на-Майні).

* * *

«Умови життя в нашій країні наближаються до тих, що панували 200 років тому, коли мужчина не наважувався вийти на вулицю без шпаги, якою міг би захистити себе».

(Джеймс Росс, англійський суддя).

* * *

«Запланована славна демонстрація європейської єдності наприкінці першої наради у верхах нової Європи (спільного ринку), яка об'єднує 9 країн, вилася в протиріччя і дошкульні звинувачення. Замість того, щоб демонструвати єдність, дев'ять країн наступали одна одній на ноги».

(«Дейлі експрес», Лондон).

Кристофер УОРД

ХТО БІЛЬШЕ?

У західних капіталістичних країнах нестримно зростають ціни на продукти харчування. Майбуття, описане у фейлетоні західного імецьким щотижневиком «Штерн» (Гамбург), не таке вже й фантастичне. Уже тепер у деяких країнах Спільного ринку ціна біфштекса стала недоступною для багатьох.

Якщо в Англії ціни на м'ясо і м'ясні продукти будуть рости нинішніми темпами, то може статися так, що найближчим часом біфштекси й одбивні продаватимуться виключно в ювелірних магазинах. А через дві роки у вечірніх газетах можна буде прочитати отаку інформацію під рубрикою «Світ мистецтва»:

«Сьогодні у приміщенні аукційної фірми «Сотембі» на Мейферстріт у Лондоні Міжнародний клуб любителів старовини влаштував чергову щорічну виставку-продаж м'яса по рекордно низьким цінам». Коронним предметом аукціону є унікальне яловиче філе вагою в 589 грамів — ціною всього-навсього 25.300 фунтів стерлінгів.

Власник філе нью-йоркський колекціонер Фелікс Біфштексер свого часу купив цю рідкісну річ у нафтового короля Поля Гетті, який тепер загорівся бажанням повернути собі унікальну дорожчизну і насолодитися нею у повній самотині на одному із своїх островів.

Міжнародний музей м'яса давно вже прицілився на це філе, але йому ніяк не щастить прилучити його до своєї колекції унікальних біфштексів. Музей бажав би глибоко заморозити цей м'ясний перл, щоб потомки наші могли колись помилуватись ним. Розпочато кампанію по збору коштів, з метою зберегти знамените філе як набуток нації.

Напередодні виставки-продажу вибухнув скандал, котрий наробив багато галасу. Буквально в останню хвилину з'ясувалося, що з аукціону знято предмет за номером 14. У каталозі він значиться як «Ребра молодого баранця», знайдені недавно в одному із старовинних холодильників у графстві Оксфордшир. Виникла підозра, що «ребра молодого баранця» — це підробка. Експерти сходяться на тому, що це, мабуть, досить вправна аргентинська фальшивка. Інтерпол у зв'язку з цим попередив усіх м'ясних антикварів про появу нової міжнародної банди злочинців, що спеціалізується на збуті фальшивого м'яса.

Понад дві години тривало завзяте торжище за двофунтовий шмат грудинки, котрий врешті-решт за 7 тисяч фунтів стерлінгів дістався консорціуму любителів смаженого. Члени правління консорціуму (всього їх 150 чол.) сподіваються, що кожному вистачить грудинки хоча б «на зубок».

Проте, всупереч сподіванням, далеко не кожний експонат виставки-продажу вдалося продати по надвисокій ціні. Мініатюрна відбивна, оцінена всього в 4 тисячі фунтів стерлінгів, так і не знайшла покупця. Досвідчені оглядачі висловлюють з приводу цього припущення, що у найближчі роки ціни на м'ясо, можливо, дещо знизяться».

Переклад з німецької.

І що ті музи викомарюють!

КУРЯЧА СЛІПОТА

По-різному з його полотен кури або курчата дивляться на вас. Наш майстер пензля їх писав з натури упевнено — і в профіль, і анфас. В сюжетах інших він не знав удачі, хоч мав багато різних на меті... Але оскільки жив лише на дачі, то кури — все, що бачив у житті.

ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА ЛІТЕРАТОРА Н,

Слів потік обрушував, мов зливу: «Головне — зв'язок з життям бурхливим!». Та, всебічно розхваливши оний, сам для себе вибрав... телефонний.

ЕВОЛЮЦІЯ ПОЕТА

Колись, володар дум натхнених, він по ланах бродив зелених, співав, бувало: «Ой, у лузі...» і сплачував данину Музі. Тепер — славетний. Мов шалений, в більярдній над сукном зеленим гайнує час у колі друзів... А пісня — та ж бо: «Ой, у лузі!..».

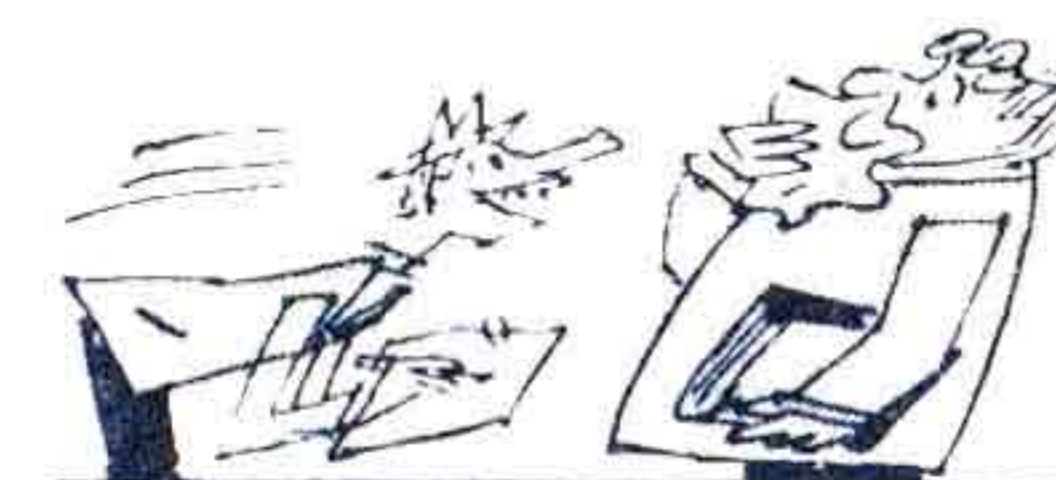
ПОЕТ І МІЛЬ

Міль з'їла його вірші том за томом. Нові він пише — міль з'їдає знову. Міль — вірші любить? Ні. Вся річ у тому: влюбила його суконну мову.

ЗНАЙОМИЙ ТИПАЖ

Його статейки — переспів оджитого, та він своє покликання знайшов у тому, щоб на кожний пчих маститого вмить відгукнутися: «Бувай здорові!».

— Громадяни товариські судді, і ви, товаришу громадський обвинувач! Що правда, то правда. Порушував я трудову дисципліну. Було. Але прошу вас зважити на пом'якшуючі вину обставини.

— Воно, скайм, і признаватись трохи соромно, та од правди не втечеш: як оце виявилось, — я трохи забобонний.

По залу пробіг смішок. Звинувачуваний — слюсар райсільгосптехніки Петро Беринда — заспокійливо підняв руку:

— Не те, щоб я, скайм, вірив у різних там відьом, чортів та іншу нечисту силу. Ні... Ну, та я все по порядку. Розжилися ми раптом на ката. Не купили, а прибудного взяли. Йшли якось у неділю лісом ось із товаришем Пиптюком...

— Ти на інших вини не звальюй, — пролунав із залу хрипкий голос. — Говори про себе і по суті.

— А я по суті й говорю, товариші. Так от, ідемо ми лісом, скайм, з еним товаришем і раптом — нявчить. Оглянувшись — котенятко ззаду бреде. Пиптюк, тобто енний товариш, каже, що двоє, а я ще бачу, що одне... Голівку набік схилило, оченята такі сумні... Жаль мені його стало...

— Ти, товаришу Беринда, лірики тут не розводь, — суворим голосом перервав голова товариського суду. — Толком розкажи, чому систематично запізнюєшся на роботу, а то й прогулюєш узагалі...

Беринда картузом витер піт із лоба і продовжив:

— Так з оцього ж котеняти все й почалося. Хоч воно, скайм, і не че-

ПОМ'ЯКШУЮЧІ ОБСТАВИНИ

ГУМОРЕСКА

рез нього, а мабуть через мене самого. Хоч скоріше через бабцю...

— Все ж таки, — хитро примружившись, запитав суддя, — через кого все ж таки, товаришу Бериндо, прогулюєш: через ката чи через бабцю?

Беринда ніяково переминався з ноги на ногу, а потім ледь чутно заговорив:

— Скайм, все з бабусі...

— Звук! Звук! — пролунало одразу кілька голосів, і Беринда, прокашлявшись, підвищив голос.

— З бабусі, кажу, йдеться воно. Бабуся моя, чого гріха таїти, вірила, скайм, у бога. А я в неї виховувався. От і нахапався. Вона все частувала мене казочками про відьом, лісовиків, домовиків, всіляких там перевертнів. А я, скайм, безпомічна крошка, не маючи життєвого досвіду... — схлипнув Беринда і провів картузом по очах.

По залу пронісся співчутливий шепіт. Із задніх рядів хтось вигукнув:

— Та чого душу з людини вимотувати? Виправдати його!

— Товаришу Пиптюк, — підвівся громадський суддя, — ми потім да-

мо тобі слово. Продовжуй, товаришу Бериндо.

— А я, не маючи життєвого досвіду, всотував, скайм, у свою чисту дитячу душу отой релігійний дурман. За шість років у школі все воно відпало. Та, мабуть, щось і лишилося. Бо, скайм, перейде дорогу баба з порожнім відром, то вже й загальмуєш трохи, щоб хтось першим перейшов ту лінію. Або той же кіт дорогу перебіжить, то вже скрутиш йому дулю в кишені чи за гудзик непомітно захопишся.

— Хоробрий же жі! — кинув хтось. — А тут, — не звернувши уваги на репліку, продовжував Петро, — уявіть собі, у власній хаті кіт.

— Який жах! — знову кинув той же веселий голос під загальний сміх присутніх.

— Ага! — не зрозумів репліки Беринда. — Мотається туди-сюди. Не будеш же йому щомиті дулі в кишені крутити або за гудзик хапатися. Звідси все й пішло.

Спочатку з дружиною відносини натягнулися. Йду, скайм, вечеряти, а воно — скік поперед мене. Ну, в мене апетиту — як не було. Знаю ж, що дурниці все це, забобони, але

якось млосно на душі. Ще подавлюся, думаю: А дружина...

В залі стояв регіт.

Суддя постукав по графіну з водою, заспокоюючи аудиторію, і суворо звернувся до Беринди:

— Ти, Петре, довго нам оці казочки розповідатимеш? — І додав: — А що ж дружина на це?

Беринда почухав носа і неохоче вимовив:

— Та підозрювала... Сердилася... Ну, скайм, чи знову я нажлуктився...

— А ти жі?

— Ну, не без того... — опустил очі долу Петро.

— Я не про те, — сердито кинув голова. — Я питаю, які висновки ти робив із того?

Беринда на мить замислився.

— Не дуже, скайм, щоб великі. От воно й перекинулось на роботу. Йду вранці на роботу, а воно — як чорт із конопель... Ну, я, звичайно, до садка повертаю. Думаю, хтозна, що воно на роботі може трапитись. Пересиджую, поки слід охолоне. Та, буває, і задрімаю там, — закінчив Беринда під загальний сміх.

— І більше ніяких причин? — здивовано скинув очима на Беринду головуючий.

— Кажу ж вам, що немає, — промимрив Петро. — То я прошу зв'язити на обставини і на те, що я усвідомив: забобон це та й годі.

Суд, порадившись, виніс ухвалу: просити адміністрацію райсільгосптехніки понизити Петра Беринду по роботі, перевівши його в інструментальники.

— Так я й думав, — почухавши потилицю, скрушно кинув Беринда. — Коли збирався сюди іти, перед самісіньким носом кіт дорогу перебіг...

Григорій МЕЛЬНИК.

Відгадай загадку: і замка немає, і дверей не відчиниш. Це двері наших квартир у будинку № 22 по вулиці Танасишина після капремонту. Працівники Вознесенської рембуддонтори не поставили дверних замків і ручок, бо, як стверджує виконроб т. Тимченко, на час ремонту їх «не було в наявності».

Чи не здається тобі, Перче, що нам дуже пощастило. Уявляеш, як би ми себе почували, якби на той час «не було в наявності, скажімо, цегли або стolarки?»

О. ШОКАР.

Миколаївська область.

Жаль, дуже жаль, що я працюю в Збаразькому, а не у Буцацькому універмазі. Працюючи в Буцацькому універмазі, я, можливо, мав би нагоду культурно обслужити директора тамтешнього ливарно-механічного заводу. Або ж — головного інженера того ж таки підприємства. Вже б я постарався їм догодити! Янби, снажімо, хтось із них побажав придбати собі щось на ноги, я доклав би всіх зусиль, щоб їм улхати пару взуття на одну тільки ліву або ж праву ногу. Хай носять на здоров'ячко! Як ото ношуся я з їхніми виконними завісами. 900 штук їх прибуло в наш магазин, і всі — тільки на один бік вікна.

Ну, звичайно, такі односторонні завіси продати неможливо, бо нікому вони не потрібні. Але керівників Буцацького ливарно-механічного заводу це мало турбує. Їм — аби виконати план.

Чи не здається тобі, Перче, що така одностороння стратегія може декому вилізти боком? Яким саме — лівим чи правим — не знаємо, а що такі може — ми, працівники торгівлі, твердо упевнені,

І. КУЗЕМКО,
ст. продавець відділу господарчих товарів універмагу.

м. Збараж
Тернопільської області.

Чи не чув ти, є щось новеньке в області трансплантації органів людини? Про те, що почали пересаджувати серце, печінку, нирки, я знаю. Цікавить мене, чи не навчилися ще голови пересаджувати?

Ти, може, скажеш, що я жартую. А мені зовсім не до жартів. Справа в тім, що природа наділила мене головою, на яку налазить лише шапка 63 розміру. З одного боку, це непогано. А з другого — навпаки, бо нічим не можу захистити її від природних опадів та морозу. В магазинах — шапки чи капелюха такого розміру не знайдеш. Спробував звернутися на Одеську хутрянку фабрики № 4. Так начальник відділу постачання і збуту Д. Шейхет після півторарічної мовчанки і кількох моїх нагадувань відповів, що «згідно з діючою нормативно-технічною документацією і преїскурантом цін» шапки пошити мені не можуть, бо їм заборонено переступати за 60-й розмір.

То що мені робити? Чекати, поки медики навчаться голови пересаджувати, та обміняти свою на меншу? Чи, може, ти, Перче, поясниш декому, що інколи люди народжуються, не враховуючи діючої нормативно-технічної документації і преїскурантів цін. А одягатися їм теж треба.

Г. ДОВГОПОЛИЙ.

м. Синельникове
Дніпропетровської області.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— «Швидку допомогу» Петренку викликали?
— Так, але зараз у нього неприємна година...

Сатиричні мініатюри

НЕ ПЕРШИНА

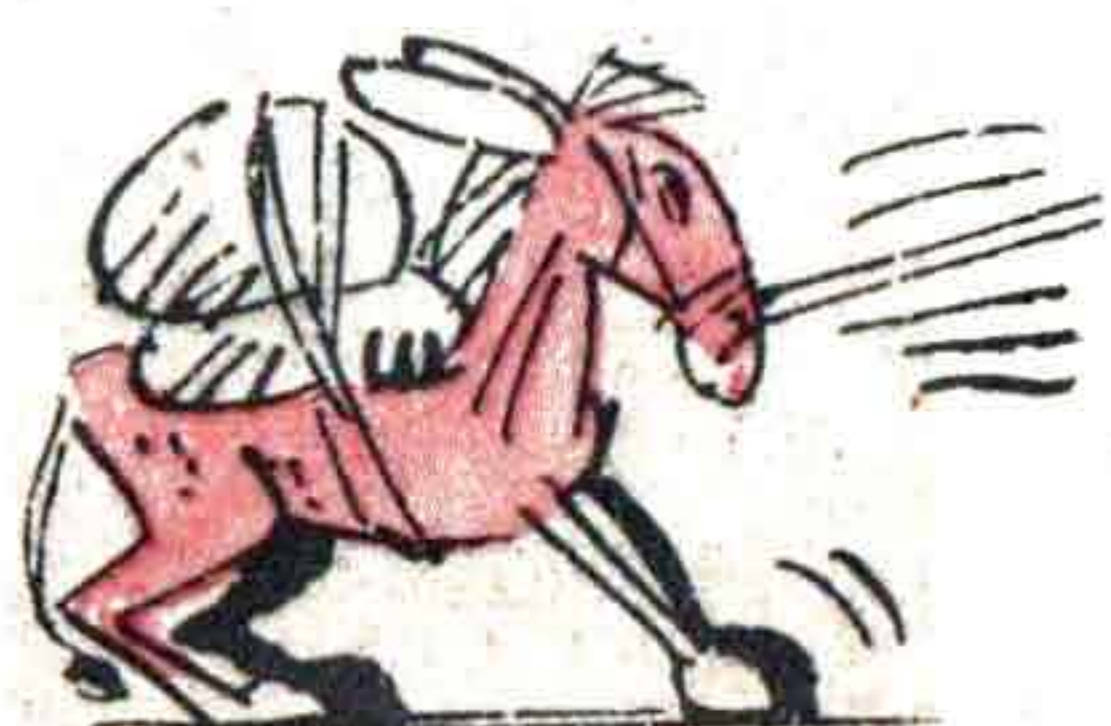
— Ой, не пий вина, Іване,
А то серце раптом стане.
— Хай, — Іван своє веде,
Відпочине й знов піде.

ВЧЕНА

Не гавка Моська на Слона,
Бо дресирована вона.
Анатолій ІЛЬЧУК.
м. Козятин.

З ТОЧКИ ЗОРУ ВІСЛЮКА

Предивні істоти ці люди,
Упертість у них у роду:
Стараються зрушити
з місця,
Хоч знають,
що я ж не піду
Павло ЛАРІН.

ЧИ СЯК, ЧИ ТАК

— За що це, кумо, ти під суд попав?
— За те, кумо, що через міру брав.
А ти, скажи, за що, кумо, попала?
— Несправедливість! Я ж не доміряла!

М. БОГУСЛАВСЬКИЙ.
м. Запоріжжя.

ВОРОГ ПІДЛАБУЗНИЦТВА

Для Лева та його дружини
Приніс Ведмідь відро ожини.
Лев озвірів:
— Всьому є межі!
І тут-таки Ведмедя вбив...

Він послуг не любив ведмежих,
А... ведмежатину — любив.

ВОРОНА НА ЕСТРАДІ

Увесь її репертуар:
— Кар-р-р!

В. ОЛЕВСЬКИЙ.

м. Київ.

ВИПАДОК У МЕТРО

ГУМОРЕСКА

— Громадянине! Я ж вам сказав,
що в п'яному стані у метро не дозво-
ляється їздити.

— Товаришу м-м-мільціонер, я тіль-
ки п-подивлюся.

— Я ж вам кажу, що в п'яному
стані...

— Та я ж тільки гляну, що воно за
метро?.. Скажіть, а це правда, що
там, під землею, поїзди ходять?

— Правда! Правда! І йдіть, грома-
дянине, а то відправлю у витверез-
ник.

— С-с-скажіть, а це правда, що
там одні східці біжать вниз, а інші —
вгору? — не відступав чоловік.

— Ви що, громадянине, ні разу не
були в метро? — здивувався сержант.

— Ні р-разу... К-кладу руку на
серце!

— Мабуть, приїжджі?

— Ц-це хто — я — приїжджий? Та
т-ти... та в-ви... та ти... я... тридцять
р-років у Києві ж-живу!..

— І ні разу в метро не були? Див-
но.

— А що тут д-дивного? Понастав-
ляють о-таких, як т-ти, х-хіба з вами
щось поробиш? Н-не п-пускає — та
ще й дивується! І так кожного разу!

Микола НИКИТЕНКО.

м. Київ.

ІЗ СЛУЖБОВИХ ХАРАКТЕРИСТИК

«Сторож Постолок працює добре за виключенням мелких недоделок, коли інколи приходиться на пост із запізненням на 20—40 минут».

* * *

«...Семен Осипович достоїн нагородження грамотою, хотя його дії в особливих умовах перевірити не представлялось можливим, так як йому не доводилося діяти при пожежі, при проникненні небезпечних злочинців, при потопах і повенях».

* * *

«Гл. бухгалтер провела з бухгалтерами ідейно-виховну роботу і предупредила їх, щоб вони нікому про порушення фінансової діяльності не говорили, так як цим можуть опозорити колектив».

* * *

«3 березня місяця 1970 року Ковшаров отримав виговор за розвал роботи і для пользи підприємства, переведений на керівну роботу до заготівельного цеху».

* * *

«При контрольному зважуванні повара Хамиченка завжди виявлялася недостача м'яса».

* * *

«Хороший сім'янин. Правда, сім'я із однієї жінки».

* * *

«Своїми ділами він неодноразово опачав свою стару профсоюзну честь».

Виписав П. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

м. Київ.

* * *

«...На моє вищевказане розпорядження лаборант поставилася грубо, наклепницькими докорами, таке самодурне поведіння цієї чинуші, не існує для неї розпорядження керівника, де мого останнього розпорядження не виконала в другу зміну не працювала...», вивести сувору догану і попередити на випадок будуть повторюватись недисциплінованість будуть вжиті організаційні заходи»...

«Однат ті серйозні мої зауваження виправдувалися різними формами, брехнею, лазівкою виправдання і різними зловживальницькими доказами, що брак хлібобулочних виробів буває від протягів...», що є нічим не обоснована брехлива брехня».

(Витяги із двох наказів одного директора).

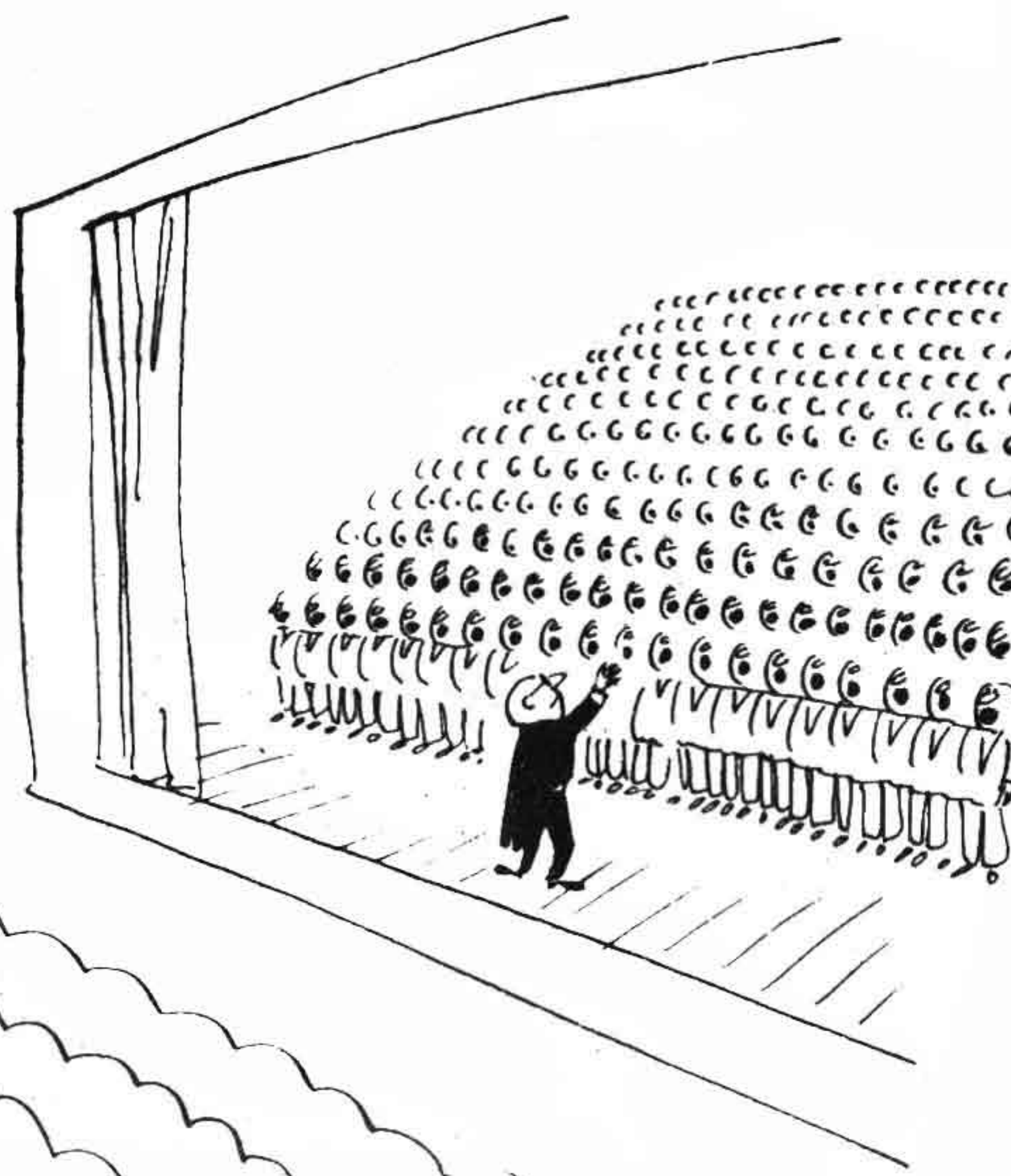
Надіслав Ю. ГОЛОВКО.
Із смт Володимирця
Ровенської області.

ПЕРЦЕВІ
ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У селі Веснянка Кіровоградської області закінчили будівництво нового магазину, але довго не вводили його в дію. Про це йшлося у листі колгоспників цього села.

Заступник голови правління Укоопспілки тов. Чаюн повідомив редакцію, що затримка з відкриттям нового магазину сталася через відсутність необхідного обладнання. Правління Укоопспілки допомогло Добровеличківській райспоживспілці у придбанні торговельного устаткування для магазину села Веснянка.

Нині новий магазин працює нормально.

Без слів.

БІБЛІОТЕЧНІ КУР'ЙОЗИ

НЕ ТІ «ДУШІ»

Читач повертає щойно одержану книгу — «Мертві душі» Гоголя.

— Та ви ж лише півгодини тому взяли.

— Бачите, ви дали мені не ту книжку.

— Як не ту? Ви ж просили «Мертві душі» Гоголя.

— Так, але я просив поему «Мертві душі».

— Це якраз і є поема «Мертві душі».

— Ви що, глузуєте? Це ж звичайнісінька проза.

«ТАКА СИНЕНЬКА»

— Минулого разу я брала у вас книгу. Вона мені знову потрібна.

— Автор, назва, шифр?

— Не пам'ятаю. Та ви її одразу знайдете. Пам'ятаєте: невеличкого формату, а обкладинка яскравого кольору.

— Шкодную, але за кольором обкладинки я не зможу знайти книжку.

— Та не може цього бути! Така помітна книжечка — синенька-синенька, до того ж на обкладинці внизу з правого боку чорнильна пляма, формою нагадує грушу-бергамот...

— Зрозумійте, в мене не етажерка книг, а мільйонний фонд. Ще раз шкодную, але нічим допомогти не можу.

— Значить, не хочете пошукати? Якщо я її запам'ятала, то щоб ви не знали!.. Така синенька...

Записав Б. СТЕПАНИШИН,
зав. відділом бібліографії
Львівської наукової педагогічної книгозбірні.

СПАДЩИНА

— У вас є педагогічна спадщина Макаренка?

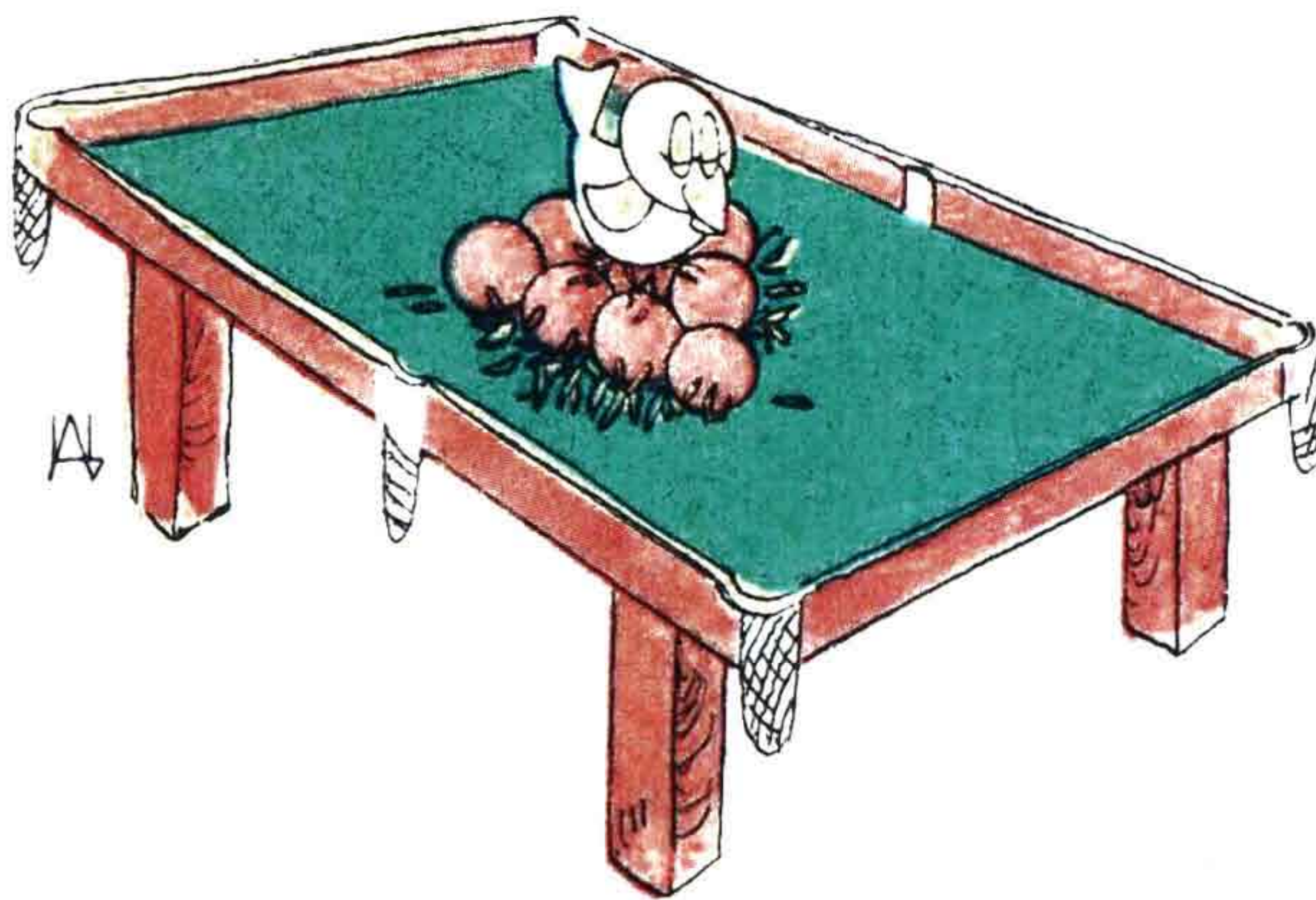
— Ви маєте на увазі його твори?

— Ні, я маю на увазі саме спадщину.

— У нас є повне зібрання творів Макаренка...

— Ага! Значить, у вас нема його спадщини. До побачення.

Мал. О. ЦИГАНОВА

Без слів.

ЖЕРТВА ВИХОВАНOSTI

Протягом тижня не може потрапити до свого кабінету заступник керуючого трестом «Нірибанім'ясо» тов. Наконечний. Минулої п'ятниці він повісив на дверях табличку «Без стуку не входити!» — і вже сьомий день на його стукання ніхто не відгукується.

ЛІКАРНЯНА ЛАБОРАТОРІЯ

Громадянин Шурко, намагаючись розжувати біфштекс у ресторані «Під дубом», зламав зубний протез. Зуботехніку Мудрому, який виготовив протез, оголошено сувору догану. Тепер ресторан «Під дубом» офіційно вважається випробувальною лабораторією стоматологічної поліклініки.

ПЕРЕДОСТАННІЙ З МОГІКАН

Наукова експедиція, яка шукає представників стародавніх племен у горах Паміру, натрапила на передостаннього з могікан. Останнього ще й досі нікому не вдалося побачити.

ТЕХНІЧНИЙ ПРОГРЕС

На початку своєї трудової діяльності Павло Бодня протягом робочого дня влаштував три перерви для перекуру. Тепер же, застосувавши НОП та інші новітні досягнення, він влаштував тільки одну перерву — для роботи.

СКРОМНІСТЬ

Корній Порожняк витягнув гаманець із кишені громадянина Д. і був спійманий на гарячому.

— Добре, хоч зізнався швидко, — похвалив міліціонер, складаючи протокол.

— На моєму місці так вчинив би кожний, — скромно відповів Порожняк.

ЗА ЕКОНОМІЮ ПАПЕРУ

У кампанію за економію паперу включився водій тролейбуса Голобородько. Пасажирів, який заплатив за проїзд 4 копійки він відриває лише половину квитка.

ПОЧИН ПІДХОПЛЕНО

Почин робітників механічного заводу — здавати робоче місце змінникові без перерви — підхопили й творчо розвинули будівельники міста Дерунів. Спорудивши черговий житловий будинок, вони тут же здають його колегам із ремонтного тресту.

Чергові хронікери
О. КРУКОВЕЦЬ.

В. СТРЕКАЛЬ, В. ЮЖНИЙ.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (907)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. IV. 1973 р. Підписано до друку 17. IV. 1973 р. БФ 10600.
Папір 70x108%. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01680. Тираж 2 620 000 прим.

Отсканировал и обработал Александр Лебедев для <http://perec-ua.livejournal.com/>

Валютні джунглі капіталізму.